

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

19 октомври 2005 година*

„Държавни помощи – Неправилно отпускане на помощи – Риск за заобикаляне на реда на възвръщане – Възвръщане на помощите при дружества придобили активи от експлоатация на първоначалния бенефициент”

По дело T-318/00

Freistaat Thüringen (Германия), за което се явява г-жа M. Schütte, адвокат, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

подпомагано от

Федерална република Германия, за която се явяват г-н W.-D. Plessing и г-н T. Jürgensen, в качеството на представители, подпомагани от г-жа R. Bierwagen, адвокат,

встъпила страна,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н K.-D. Borchardt и г-н V. Kreuzschitz, в качеството им на представители, подпомагани от г-н C. Koenig, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

подпомагана от

ODS Optical Disc Service GmbH, със седалище Хамбург (Германия), за което се явяват г-жа I. Brinker и г-жа U. Soltész, адвокати, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

с предмет молба за отмяна на Решение 2000/796/ЕО на Комисията от 21 юни 2000 г. относно държавна помощ отпускана от Германия на CDA Compact Disc Albrechts GmbH (Thuringia) (OB L 318, стр. 62),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(трети разширен състав),

в състав: г-н J. Azizi, председател, г-н R. García-Valdecasas, г-н J. D. Cooke, г-н M. Jaeger и г-н F. Dehousse, съдии,

* Език на производството: немски.

секретар: г-жа D. Christensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 май 2004 г.,

постанови настоящото

Решение

Юридическа рамка

1. Член 87 ЕО предвижда:

„1. Освен когато е предвидено друго в настоящия договор, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с общия пазар. (...)”

2. Член 88 ЕО предвижда:

„1. Комисията, в сътрудничество с държавите-членки държи под постоянно наблюдение всички системи за предоставяне на помощ, съществуващи в тези държави. Тя предлага на последните всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на общия пазар.(...)”

3. Съгласно член 5 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета, от 22 март 1999 г., за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1):

„1. Когато Комисията счита, че информацията, предоставена от съответната държава-членка с оглед на мярка, за която е отправено уведомление съгласно член 2, е непълна, тя изисква цялата необходима допълнителна информация. Когато дадена държава-членка отговори на такова искане, Комисията информира държавата-членка за получаването на отговора.

2. Когато съответната държава-членка не предостави исканата информация в рамките на срока, предписан от Комисията или предостави непълна информация, Комисията изпраща напомнително писмо, като разрешава подходящ допълнителен срок, в рамките на който информацията трябва да бъде предоставена. (...)”

4. От друга страна, член 6 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„1. Решението за започване на официална процедура по разследване обобщава релевантните фактически и правни въпроси, включва предварителна оценка от страна на Комисията за характера на помощта по предложената мярка и излага съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с Общия пазар. Решението призовава съответната държава-членка и другите заинтересовани страни да

представят коментари в рамките на предписан срок, който обикновено не надхвърля един месец. При надлежно обосновани случаи Комисията може да удължи предписания срок.

(...)"

5. Съгласно член 10 от Регламент № 659/1999:

„1. Когато Комисията разполага с информация от какъвто и да е източник относно твърдения за неправомерна помощ, тя незабавно разглежда тази информация.

2. Ако е необходимо, тя иска информация от съответната държава-членка. Член 2, параграф 2 и член 5, параграфи 1 и 2 се прилагат *mutatis mutandis*.

3. Когато, въпреки напомнянето съгласно член 5, параграф 2, съответната държава-членка не предостави исканата информация в рамките на срока, предписан от Комисията, или когато предостави непълна информация, Комисията с решение изисква информацията да бъде предоставена (наричано по-долу „разпореждане за информация“). Решението уточнява каква информация се изисква и предписва подходящ срок, в рамките на който тя трябва да бъде предоставена.”

6. Член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„Разглеждането на възможна неправомерна помощ завършва с решение съгласно член 4, параграфи 2, 3 или 4. В случаите на решения за започване на официална процедура по разследване производството се закрива посредством решение съгласно член 7. Ако дадена държава-членка не се съобрази с разпореждане за информация, това решение се взема на базата на наличната информация.”

7. Член 14 от същия регламент предвижда:

„1. Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава-членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от бенефициента (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

2. Помощта, която трябва да се възстанови съгласно решение за възстановяване, включва всички лихви с подходящ процент, фиксиран от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била на разположение на бенефициента до датата на нейното възстановяване.

3. Без това да накърнява разпореждане на Съда на Европейските общности съгласно член 185 от Договора, възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава-членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията. За тази цел и в случая на производство пред националните съдилища съответните държави-членки предприемат всички необходими стъпки, които са предвидени в съответните им правни системи, включително и временни мерки, без това да накърнява правото на Общността.”

8. От друга страна, член 16 от Регламент № 659/1999, назован „Злоупотреба с помощ”, предвижда:

„Без това да накърнява член 23, Комисията може, в случаите на злоупотреба с помощ, да открие официална процедура по разследване съгласно член 4, параграф 4. Членове 6, 7, 9 и 10, член 11, параграф 1, членове 12, 13, 14 и 15 се прилагат *mutatis mutandis*.”

9. Накрая, Комисията е приела през 1994 г., Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и реструктуриране на предприятия в затруднено положение (ОВ С 368, стр. 12), както са изменени през 1997 г. (ОВ С 283, стр. 2) (по-нататък наричани „Насоки относно държавните помощи за оздравяване и реструктуриране”).

Факти в основата на спора

10. С Решение 2000/796/ЕО, от 21 юни 2000 г., за държавна помощ, отпусната от Германия на CDA Compact Disc Albrechts GmbH, Thuringia (по-нататък наричани наричано „оспорваното решение”), Комисията се е произнесла по законността на финансовите участия дадени от различни германски държавни органи през годините 1991 г. -1995 г. в полза на един завод за производство на компакт дискове (по-нататък наричани „CD”) и аксесоари за CD, със седалище в Albrechts, Thuringia (по-нататък наричани ”заводи за CD в Albrecht”).

A – Общ контекст

11. В оспорваното решение, Комисията разграничава три фази, а именно първата, фаза на установяване на предприятието, втората, фаза на реструктуриране на предприятието и накрая откупуването на някои активи на предприятието от дружеството MediaTec Datenträger GmbH (по-нататък наричано „MTDA”).

1. Фаза на установяване на предприятието (1990 г. - 1992 г.)

12. От оспорваното решение става ясно, че заводът CD в Albrecht е бил създаден на основание на договор за съвместна дейност сключен на 20 февруари 1990 г., от една страна, от „VEB” (държавна собственост) Kombinat Robotron, със седалище в Dresden, Saxony (по-нататък наричано „Robotron”), и от друга страна, от дружеството R. E. Pils GmbH & Co. Beteiligungs KG (по-нататък наричано „РВК”), дружество, което е било част от Pils Groupe със седалище в Kranzberg, Bavaria (по-нататък наричано „Pils Groupe”). Капитала на общото предприятие, което тогава се е казвало „Pils & Robotron GmbH & Co. Beteiligungs KG” (по-нататък наричано ”общо предприятие”), бил разпределен по следния начин, две трети от капитала е принадлежал на Robotron и една трета на РВК. Общото предприятие е произвеждало CD, опаковки за CD и аксесоари. Г-н Reiner Pils, управител на Pils Group, също така е бил натоварен с управлението (съображение 11 от оспорваното решение).

13. С цел да осъществи предмета си на дейност, общото предприятие е сключило на 29 август 1990 г., договор с дружеството Pils GmbH & Co. Construction KG, дружество принадлежащо на Pils Group (по-нататък наричано „Pils Construction”), за построяване на завод за производство на CD до ключ, с цена от 235,525 милиона DEM. Към тези разходи се прибавят разходите по осигуряване на

инфраструктурата на терена възлизати на 7,5 милиона DEM (съображения 12 и 20 от оспорваното решение).

14. От друга страна, с анекс от 26 май 1992 г., двамата съдружници в общото предприятие са сключили договор предвиждащ увеличаване на капацитета на производство на CD и опаковки за CD. Общия размер на услугите и доставките по този анекс възлизат на 39 милиона DEM (съображение 22 от оспорваното решение).

15. С цел да финансира тези инвестиции, съвместното предприятие, Robotron и РВК са взели необходимите заеми от един консорциум от банки. Тези банкови кредити са били от части или изцяло гарантирани от Treuhandanstalt, държавна агенция по финансиране на предприятията на бивщата ГДР (по-нататък наричани „ТНА”), и на Freistaat Bayern . От друга страна, Freistaat Thüringen и Freistaat Bayern, последният посредством Bayerische Landesanstalt für Aufbaufinanzierung, агенция на Freistaat Bayern за финансиране на инфраструктурите (по-нататък наричани „LfA”), са отпуснали субсидии и премии за инвестиции на общото предприятие.

16. От друга страна, по време на установяването на завода за CD в Albrecht, собствеността върху дружествените части от капитала на общото предприятие е била прехвърлена на няколко пъти. Първоначално поради ликвидацията на Robotron от ТНА през 1992 г., дружествените части на общото предприятие, които са били държани от последното дружество са били препродадени на РВК. Накрая, РВК на свой ред, е прехвърлил почти в цялост дружествените дялове на общото предприятие, което тя е държала на дружеството Pils GmbH & Co. Compact Disc KG, едно друго дружество, което е част от Pils Group (по-нататък наричани „Pils Compact Disc”), така че общото предприятие е станало филиал на последното. Накрая на 24 ноември 1992 г., в следствие на този трансфер и на трансфера на седалището в Albrecht, общото предприятие е сменило името си на Pils Albrechts GmbH (по-нататък наричани „РА”). То веднага след този трансфер е било интегрирано в системата на централизирано управление на счетоводството на Pils Group (съображения 13 и 14 от оспорваното решение).

2. Фаза на реструктуриране (1993 г. - 1998 г.)

17. Завода за производство на CD започва да функционира през 1993 г. Още от началото на своето функциониране той среща големи затруднения и прави големи дългове (съображение 15 от оспорваното решение).

18. С цел да се подобри това положение е сключено споразумение за оздравяване на 7 март 1994 г., между Pils Group (включително и РА), банките и държавните органи (la ТНА, la LfA, la Thüringer Industriebeteiligungsgesellschaft (по-нататък наричани „ТІВ”) и Thüringer Aufbaubank (по-нататък наричани „ТАВ”) които са участвали във финансиране на построяването на завода за CD в Albrecht. В рамките на това споразумение голяма част от банковите кредити отпуснати за строителството на завода за CD са били частично или изцяло изплатени. От друга страна, на базата на споразумението за оздравяване, капиталът на РА е бил придобит от ТІВ – в размер на 98 % от дружествените дялове – и от ТАВ – в размер на 2 % от дружествените дялове –, с последствие, че с обратно действие считано от

1 януари 1994 г., РА благодарение на този факт е престанала да бъде част от Pilz Group. Считано от месец октомври 1994 г., това дружество също е сменило името си, за да се нарича CDA Compact Disc Albrechts GmbH (по-нататък наричано „CD Albrechts”) (съображения 15 и 17 от оспорваното решение). TAB и LfA от друга страна, са отпуснали през 1994 г. и през 1995 г., няколко кредита на CD Albrecht.

19. Също така през 1994 г. германските власти са забелязали, че голяма част от финансовите средства отпуснати с цел финансиране строежа на завода за CD в Albrecht са били отклонени, включително в рамките на системата за общо счетоводство, съществуваща в Pilz Group, в полза на други дружества от същата група. От друга страна, на 25 юли 1995 г., процедура по фалит е била предприета спрямо имуществото на всички дружества на Pilz Group. Накрая, г-н Reiner Pilz е бил осъден на затвор за изкуствен фалит и други престъпления (съображение 16 от оспорваното решение).

3. Откупуване на някои активи от MTDA

20. Считано от 1 януари 1998 г., MTDA, дъщерно дружество 100 % на TIB, който е специализиран в производството на много усъвършенствани носители, включително записващи CD (CD-ROM) и DVD, е откупила част от активите принадлежащи на CD Albrechts, а именно недвижимости, експлоатационни мощности, активи, които да се реализират краткосрочно, а именно технически познания и дистрибуция (съображение 18 от оспорваното решение).

21. Заедно с тази покупка наименованието на CD Albrechts е била променена на LCA Logistik Center Albrechts GmbH (по-нататък наричано „LCA”) и тази на MTDA на CDA Datenträger Albrechts GmbH (по-нататък наричано „CDA”). LCA въпреки това е останала собственик на терена за експлоатация и на сградите, които са на него, на техническата и логистичната инфраструктура. От друга страна, LCA и CDA са сключили договор за обмен на престации, предвиждащ от една страна, договор за наем-управление с годишен наем от 800 000 DEM и от друга страна, договор за услуги отнасящи се до обем от около 3 милиона DEM годишно, който е поставен в зависимост от обема на продажбите (съображение 19 от оспорваното решение).

22. Накрая, на 22 септември 2000 г., LCA е поискала ликвидацията си в рамките на процедурата по фалит.

Б - По административната процедура

23. След като е узнала от пресата, че германските власти са отпуснали помощи за построяването на завода CD в Albrecht, Комисията, още от октомври 1994 г., е поискала от Федерална република Германия да Ж изпрати информация за тези помощи. От друга страна, една интензивна размяна на писма и различни съвещания са се провели между германските власти и Комисията (съображения 1 - 3 от оспорваното решение).

24. С писмо от 17 юли 1998 г. (по-нататък наричано „решение за откриване”), Комисията е информирала Федерална република Германия за решението си да

открие по отношение на тези помощи формалната процедура по преглед предвидена в член 88, параграф 2 ЕО. Към това писмо е приложен списък на въпроси предназначени до германските власти. Решението за откриването на процедура е било публикувано в Официален вестник на Европейските общности на 15 декември 1998 г. (Съобщение на Комисията изпратено на основание на член 88, параграф 2 ЕО на другите държави-членки и другите заинтересовани относно помощта отпусната от германското правителство за създаването на CD Albrechts GmbH, в Thuringia (бивша Pilz Group, Bavaria), ОВ С 390, стр. 7).

25. Германските власти са реагирали на решението за откриване с изпращане на различни писма съдържащи допълнителна информация. Различни съвещания отново са се състояли между Комисията и представителите на тези власти.

26. Въпреки това, считайки че информацията дадени от германските власти не представляват задоволителен отговор на тези въпроси, Комисията е изисквала с писмо от 22 юли 1999 г., да получи отговорите най-късно до 31 август 1999 г. След като са поискали, с писмо от 28 юли 1999 г., едно продължение на този срок и след нови разговори с представителите на Комисията на 23 септември 1999 г. в Брюксел, германските власти са връчили допълнителните информации.

27. От друга страна, след изтичане на предвидения в решението за откриване срок, дружеството CDA и дружеството Point Group Ltd, конкурентно на CDA, са се явили като заинтересовани страни и са дали своите становища на Комисията.

28. Накрая, на 21 юни 2000 г., Комисията е приключила процедурата с приемане на оспорваното решение.

В – Съображения по фактите и юридическа преценка

29. Комисията е преценила по отделно финансовите помощи дадени от Федерална Република Германия, респективно във фазата на установяване във фазата на реструктуриране и в рамките на откупуването на някои активи на CD Albrechts от MTDA.

1. Финансови помощи дадени от Федерална република Германия по време на фазата на установяване

30. В оспорваното решение, Комисията е обособила пет финансови помощи дадени през фазата на установяване в една таблица фигурираща в съображение 32 от оспорваното решение, тя ги е описала, както следва:

	Естество на помощта	Размер в милиони DEM	Бенефициент	Отпусната от	Дата	Юридическа основа
1	Гаранция за завършване на 100% (първоначално 80%), а именно	54,7	PVK	LfA	1991	Закон за съставянето на гаранции и публични обезпечения на свободната държава

	52,7 милиона DEM					Bavaria
2	Субсидии и фискални облекчения на инвестициите	19,42	Общото предприятие	LfA	1991/1992	Задача от общ интерес „Подобряване на регионалната икономическа структура”, закон за данъчните облекчения при инвестициите
3	Отказ от лихва	3,0	PVK	LfA	1994	Няма
4	Гарантиране на 100 %	190,0	Robotron, общо предприятие	TNA	199(2)	Режим на TNA
5	Субсидии и данъчни облекчения за инвестициите	63,45	Общо предприятие; след 24.11.1992, РА	Thuringia	1991 до 1993 г.	Задача от общ интерес „Подобряване на регионалната икономическа структура”, закон за данъчните облекчения при инвестициите
Общо	330,57					

31. От тази таблица става ясно първо, че през 1992 г., TNA е дала в размер на 190 милиона DEM, гаранция от 100 % покриваща по-голяма част от банковите кредити отпуснати на Robotron и общото предприятие. Според Комисията, тази гаранция следва да се счита за държавна помощ несъвместима с общия пазар, доколкото тя не е отпусната съгласно условията изброени в режимите на държавни помощи, утвърдени от Комисията, респективно с писмо SG(91) D/17825, от 26 септември 1991 г. (по-нататък наричани „първи режим на TNA”), и с писмо SG(92) D/17613, от 8 декември 1992 г. (по-нататък наричани „втори режим на TNA”). Тя счита въпреки всичко, че доколкото върху 190 милиона DEM първоначално гарантирани, единствено сумата от 120 милиона DEM действително върнати от TNA като гаранция, трябва да се възстановят.

32. Второ, Комисията е установила, че до 31 декември 1993 г., Freistaat Thüringen е дал на общото предприятие, а после на РА, на основание на ”Investitionszulagengesetz” (закон за данъчни облекчения при инвестиции) и двадесети и двадесет и първи „Rahmenpläne der Gemeinschaftsaufgabe ‘Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur’” (рамкови програми приети за годините 1992 г. и 1993 г., в приложение на закона от 6 октомври 1969 г. относно общите цели „Подобряване на регионалните икономически структури”, наречен, по-нататък наричани „режим ТИС”), субсидии и помощи за инвестиции в общ размер на 63,45 милиона DEM. Но, според Комисията, тази помощ с регионална цел е била дадена погрешно с цел общ интерес и на основание на закона за данъчните облекчения при инвестиции, от което следва, че тя е несъвместима с общия пазар и трябва да бъде върната. Като взема предвид решението на Freistaat Thüringen за връщане на сумата

от 32,5 милиона DEM, Комисията счита че сума в размер на 30,95 милиона DEM трябва също да бъде върната.

33. Трето, Комисията е установила, че между 1991 г. и 1992 г., Freistaat Bayern е посредством LfA, отпуснал на общото предприятие субсидии и помощи за инвестициите в размер на 19,42 милиона DEM. Но доколкото тези субсидии и помощи са били отклонени в полза на дружествата от Pilz Group, Комисията счита, че те са дадени погрешно на основание на режима ТПС и на закона за данъчните облекчения при инвестиции. Според Комисията следователно става въпрос за помощи несъвместими с Договора за ЕО.

34. Четвърто, Комисията е установила, че Freistaat Bayern е учредил в приложение на „Richtlinien für die Übernahme von Staatsbürgschaften im Bereich der gewerblichen Wirtschaft” (директиви регулиращи учредяването на държавни гаранции за сектора на индустрията станали публично достояние чрез съобщение L 6811-1/7 – 43358 на Баварското министерство на финансите, от 7 август 1973 г., по-нататък наричани „регламентация относно отпускането на гаранции от Freistaat Bayern ”), една гаранция простираща се от 80 до 100 % върху банковите кредити в размер на 54,7 милиона DEM в крайна сметка получени от РВК. Според Комисията, германските власти не са въпреки искането на сведения фигуриращи в решението за откриване дали достатъчно детайлна информация способна да разсее съмненията по отношение на законността на операциите относно гаранцията отпусната от Freistaat Bayern (LfA). От друга страна, предвид факта, че въпросната помощ не е послужила за финансиране на инвестицията, а е била отклонена, тя счита че тази гаранция следва да се счита като несъвместима помощ.

35. Пето, Комисията счита, че изоставянето от страна на LfA на гаранцията от 3 милиона DEM учредена в полза на РВК поради изплащането на тази сума на банките в качеството Ж на гаранция отбелязана в точка 34 представлява държавна помощ. Според нея, тази помощ е несъвместима с общия пазар, доколкото е била отпусната без правно основание.

36. С оглед на тези констатации, Комисията е стигнала до заключение, че по време на фазата на установяване на завода CD в Albrecht, Федерална република Германия е отпуснала в нарушение на член 88, параграф 3 ЕО, държавни помощи в размер на 260,57 милиона DEM. Тези помощи се състоят от участието на Freistaat Thüringen в размер на 63,45 милиона DEM, на LfA в размер на 77,12 милиона DEM (54,7 милиона DEM под формата на гаранция, 19,42 милиона DEM под формата на помощи за инвестиции и 3 милиона DEM под форма на отказ от гаранция), и на ТНА в размер на 120 милиона DEM.

37. Според Комисията тези помощи са несъвместими най-вече поради факта, че те са били дадени на дружества принадлежащи на Pilz Group и те поради този факт са били използвани неправилно по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО.

2. Финансово участие дадено във фазата на реструктуриране

38. В оспорваното решение, Комисията е открила и квалифицирала като помощ, дванадесет финансови участия дадени във фазата на реструктуриране на

предприятието. В една таблица фигурираща в съображение 39 от оспорваното решение, тези участия са представени, както следва:

	Естество на участието	Размер в милиони DEM	Бенефициент	Отпуснати от	Дата	Юридическа база
1	Кредит	25,0	РА	ТАВ	Октомври 1993	Няма
2	Кредит	20,0	РА	ТАВ	март 1994	Няма
3	Покупна цена	3,0	РВК	ТІВ	март 1994	Няма
4	Субсидия	12,0	РА	ТІВ	март 1994	Няма
5	Дружествен капитал	33,0	РА	ТІВ (98 %) ТАВ (2 %)	март 1994	Няма
6	Кредит	2,0	РА	LfA	март 1994	Няма
7	Заем от съдружник	3,5	РА	ТІВ	април 1994	Няма
8	Кредит	15,0	Groupe Pilz	LfA	юни 1994	Няма
9	Кредит	15,0	CD Albrechts	ТАВ	октомври 1994	Няма
10	Кредит	7,0	CD Albrechts	LfA	декември 1994	Няма
11	Кредит	9,5	CD Albrechts	ТАВ	януари 1995	Няма
12	Лихви	21,3			От края на 1993 г.	
Общо	166,3					

39. Първо, Комисията е установила, че през октомври 1993 г., ТАВ е отпуснала на РА един кредит от 25 милиона DEM с цел да се попълнят празнини в бюджета на това дружество, но че тези фондове посредством системата за централизирано управление на финансите на Pilz Group, са отишли директно у други дружества на същата група.

40. Второ, Комисията е установила, че през март 1994 г., ТАВ е отпуснала на РА кредит от 20 милиона DEM с цел изплащане на банковите кредити, гарантирани от ТНА, но че тези суми също са били директно получени от дружества принадлежащи на Pilz Group посредством централизираната система за управление на финансите.

41. Трето, Комисията е установила, че през март 1994 г., ТІВ е изплатила на РВК сума в размер на 3 милиона DEM за придобиване на дружествените дялове на РА държани от последното дружество.

42. Четвърто, Комисията е установила, че през март 1994 г., ТІВ е отпуснало субсидия под формата на допълнение към капитала на РА, с общ размер 12 милиона DEM.

43. Пето, Комисията е установила, че през март 1994 г., ТІВ и ТАВ са придобили респективно 98 и 2 % от дяловия капитал на РА, в общ размер от 33 милиона DEM.

44. Шесто, Комисията е установила, че през март 1994 г., Freistaat Thüringen е отпуснал посредством LfA, кредит от 2 милиона DEM на PA.

45. Седмо, Комисията е установила, че през април 1994 г., TIB е дал в съдружнически заем в размер на 3,5 милиона DEM на PA.

Осмо, Комисията е установила, че през юни 1994 г., LfA е отпуснала експлоатационен кредит от 15 милиона DEM на Pilz Group, който е трябвало да служи при съгласението за намиране на нов купувач на завода CD в Albrecht.

47. Девето, Комисията е установила, че през октомври 1994 г., TAB е отпуснал кредит от 15 милиона DEM на CD Albrechts. Тя е отбелязала, че въпреки, че са били изплатени на CD Albrechts, тези суми са послужили за извършване на услугите на предприятието от Pilz Group, като тези услуги никога не са били заплатени, и по този начин единствено последните са получили някакво предимство.

48. Десето, Комисията е установила, че през декември 1994 г., Freistaat Bayern е отпуснал посредством LfA, нов кредит от 7 милиона DEM на CD Albrechts.

49. Единадесето, Комисията е установила, че през януари 1995 г., TAB е отпуснал кредит от 9,5 милиона DEM на CD Albrechts.

50. Дванадесето, Комисията е установила, че според информация на германските власти, PA и CD Albrechts са ползвани облекчения под формата на лихви в размер на 21,3 милиона DEM през периода простиращ се от края на 1993 г. до 1998 г.

51. Съгласно Комисията, тези дванадесет финансови помощи, описани по-горе в общ размер от 166,3 милиона DEM, трябва да се считат като незаконосъобразни държавни помощи и следователно несъвместими с общия пазар. В действителност, доколкото тези помощи са били от полза на TIB и на TAB, след като последните две дружества са поели икономическата отговорност на завода CD в Albrecht, те единствено са могли да бъдат одобрени от Комисията на основание на член 87, параграф 3 буква в), ЕО и съгласно общите правила за помощите за спасяване и реструктуриране. Но, съгласно Комисията е безспорно, че споменатите помощи не отговарят на изискванията на тези общи правила, след като сведенията, с които тя разполага не у позволяват да установи, че те са били дадени в рамките на план за реструктуриране придружен с конкретни вътрешни мерки, позволяващи на Комисията да констатира възстановяването в разумен срок на рентабилността и в дългосрочен план на жизнестойността на предприятието. От друга страна, не се е явил никакъв частен купувач, желаещ да откупи сегашните дружества LCA и CDA, така че при липса на частно участие не е възможно да се определи дали помощта е пропорционална на цената на реструктурирането.

3. Относно възстановяването на помощите

52. В приложение на член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999, Комисията е решила, че Федерална република Германия следва да поиска връщането на незаконосъобразната помощ, която се явява и несъвместима с общия пазар и е била

изплащана по време на фазата на установяване и на фазата на реструктуриране на завода CD в Albrecht.

53. От друга страна, Комисията е подчертала, че с цел да се осигури спазването на собственото Ж решение и с цел да се премахне всякакво накърняване на конкуренцията, тя следва в случай на необходимост да изисква процедурата по възстановяване на помощта да не се разпростира единствено до първоначалния адресат на помощта, но да се разпростира и до предприятията, които са продължили дейността му с помощта на трансфера на средства за производство. Тя е отбелязала, че с цел да преценят дали едно предприятие ефективно следва дейността на първоначалния адресат на помощта, тя трябва да държи сметка за някои елементи сред които целта на трансфера, цената на придобиване, самоличността на съдружниците и собствениците на старото предприятие и тази на новия собственик, датата на реализиране на трансфера и търговския характер на последния. Но се счита в конкретния случай, че LCA и CDA очевидно ще се възползват от помощта, която преди това е била дадена на RBK, на общото предприятието и на PA, тъй като използват елементи от активите и инфраструктурата на тези предприятия с цел да продължат дейността. Въпреки това тя е решила, че тези помощи следва да се върнат от LCA, от CDA и от другите предприятия, на които активите на общото предприятие на PA и RBK са били или ще бъдат прехвърлени като последните следва да се считат за „бенефициенти” на тези помощи.

4. Предвид тези преценки

54. Предвид тези преценки, Комисията е постановила следния диспозитив:

„Член 1

1. Държавната помощ отпусната от Федерална република Германия (на RBK, на общото предприятие и на PA) за целите на построяването, експлоатирането и консолидирането на завода за CD в Albrecht (Thuringia), е била използвана в други сектори на Pils Group и е в общ размер на 260,57 милиона DEM.

Помощта се състои от участието на Freistaat Thüringen в размер на 63,45 милиона DEM, на (LfA) в размер на 77,12 милиона DEM и на TNA в размер на 120 милиона DEM.

Неправилното използване се състои в използването на помощта по неправомерен начин по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО. Следователно помощта е несъвместима с Договора за ЕО.

2. Съгласно член 87, параграф 1 ЕО, помощта в размер на 166,3 милиона DEM предназначена за реструктуриране на (CD Albrechts) не е съвместима с разпоредбите на Договора за ЕО.

Член 2

1. Федерална република Германия взема всички необходими мерки, за да изиска от бенефициента връщането на описаната в член 1 помощ, тъй като тя е била отпусната неправилно.

2. Връщането се извършва съгласно националните процедури. Към сумите за връщане се добавят лихвите считано от датата на изплащане на помощта на бенефициента до датата на окончателното изплащане. Тези лихви се изчисляват на базата на лихвения процент приложим при изчисляване на еквивалента – финансови субсидии с регионално значение.

3. По смисъла на предишния член, терминът „бенефициент” включва CDA и LCA, а също така и всички други предприятия, на които активите и/или инфраструктурата (на РВК), (на общото предприятие) или (на РА) са били прехвърлени, така че последствията от настоящото решение е валидна и за тях (...)

Процедура и становища на страните

55. С искова молба подадена в секретариата на Съда на 10 октомври 2000 г., Freistaat Thüringen е поискал отмяна на оспорваното решение. Тази искова молба е била заведена под номер T-318/00.

56. С Определение от 28 май 2001 г. на председателя на трети разширен състав на Съда, Федерална република Германия е била допусната да се намеси в становищата на Freistaat Thüringen и ODS Optical Disc Service GmbH (по-нататък наричани „ODS”), предприятие конкурент на CDA, е било допуснато да се намеси в подкрепа на заключенията на Комисията.

57. ODS и Федерална република Германия се депозирали своите писмени защиты респективно на 29 август и на 3 септември 2001 г. На 24 октомври 2001 г., Freistaat Thüringen и Комисията са депозирали своите становища относно писмените защиты на ODS и на Федерална република Германия.

58. С Определение от 30 септември 2002 г., Съдът (трети разширен състав) решава да спре производството до постановяването на решение на съда по дела C-328/99, Италия/Комисията, и C-399/00, SIM 2 Multimedia/Комисията. След като решението е произнесено на 8 май 2003 г. по тези съединени дела, Съдът е поискал от страните да се произнесат относно продължаването на настоящото дело. Тези становища са били подадени на 23 и 24 юни 2003 г.

59. По доклад на съдията-докладчик, Съдът е поискал от страните да се произнесат по евентуално съединяване на настоящото дело с делото заведено от CDA и получено в секретариата на Съда под номер T-324/00, имащо същия предмет. След приемане на становищата на страните, делата са били съединени с Определение от 8 март 2004 г., за общо съдебно заседание и общо решение.

60. По доклад на съдията-докладчик, Съдът е решил да открие съдебните заседания и в рамките на организационната процедура предвидена в член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, е поканил страните да представят известен брой документи и им е задал известен брой писмени въпроси.

61. Устните състезания на страните са били изслушани, както и техните отговори на зададените им от Съда въпроси в съдебното заседание от 5 май 2004 г.

62. С Определение от 23 юли 2004 г., делата T-318/00 и T-324/00 са били разделени за целите на решението.

63. Freistaat Thüringen иска от Съда да:

– анулира оспорваното решение;

– ако ли не да анулира член 1, параграф 1 от оспорваното решение, където се обявяват за несъвместими с общия пазар помощите изплащани на съвместното предприятие и на РА, и да анулира член 1, параграф 2, и член 2, параграф 3 от оспорваното решение;

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

64. Федерална република Германия, встъпила страна иска от съда да:

– анулира оспорваното решение.

65. Комисията, подкрепяна от ODS, иска от Съда да:

– отхвърли исковата молба;

– за осъди Freistaat Thüringen да заплати съдебните разноски.

Юридическа рамка

I – Предварителни бележки

66. В защита на своя иск, Freistaat Thüringen изтъква няколко довода основаващи се респективно на нарушение на принципа на правото на защита, неправилно тълкуване на някои факти, нарушение на задължението за мотивация, нарушение на членове 87 ЕО и 88 ЕО, а също така и на разпоредбите им за приложение, нарушение на принципа на пропорционалност и на края на принципа за юридическа сигурност и на един принцип на „увереността“.

67. Съдът решава първоначално да разгледа доводите по посока на заключението целящо анулирането на член 1 от оспорваното решение. След това, Съдът ще се спре на доводите относно реда за възстановяване съдържащ се в член 2 от оспорваното решение.

II – Относно законността на член 1 от оспорваното решение

68. Freistaat Thüringen изтъква, че член 1 от оспорваното решение е незаконен поради фактът, че преценката направена от комисията на различните финансови помощи, които са били дадени в рамките на проекта за завод CD в Albrecht почива върху грешни фактически данни и противоречи на член 87, параграф 1 ЕО и член 88, параграф 2 ЕО, защото не отговаря на задължението за мотивация.

69. Трябва от тук нататък, да се разгледат респективно за всяка една от финансовите помощи, така както са отбелязани в таблиците фигуриращи в точки 30 и 38 по-горе, на доводите изтъкнати от Freistaat Thüringen.

70. Въпреки това, Съдът счита за необходимо първоначално да разгледа аргументацията на Freistaat Thüringen, според която Комисията не би била в правото си да се базира върху информацията, с които е разполагала в момента на приемане на оспорваното решение.

A – Относно способността оспорваното решение да се основава върху разполагаемата информация

1. Аргументи на страните

71. Freistaat Thüringen счита, че в случая, Комисията не е била в правото си да базира оспорваното решение на информацията, с които е разполагала в момента на приемане на оспорваното решение. Той счита първоначално, че както става ясно от член 13, параграф 1, второ изречение, от Регламент № 659/1999 и от трайната съдебна практика, Комисията не може да базира едно решение на разполагаеми информации, когато държавата-членка е пропуснала да отговори или е отговори по непълен начин на една молба да даде информация, която Ж е била изпратена с тази цел от Комисията (Решения по дело C-301/87 Франция/Комисия от 14 февруари 1990 г., наречено „Boussac”, Recueil, стр. I-307, точки 19 и 22, и съединени дела C-324/90 и C-342/90 Германия и Pleuger Worthington/Комисия от 13 април 1994 г., Recueil, стр. I-1173, точка 26). Той изтъква също така, че дори ако националните органи са задължени да дават на Комисията всички необходими информации с цел тя да изпълни задълженията си за контрол на държавните помощи, то последната е задължена, доколкото е възможно да извърши пълно осветляване на фактите. Според него, това включва задължението на Комисията да информира ясно и точно националните органи за съвкупността от данни, които са Ж необходими в рамките на мисията си и да не приема решение на базата на необходимата информация, освен в краен случай или когато въпреки молбите тя не успява да получи желаните пояснения. Но, Freistaat Thüringen, в случая германските власти, са отговорили на различните молби за сведения на Комисията, и в частност на въпросите фигуриращи в приложението на решението за откриване. Той отбелязва, че с едно изключение въпросите съдържащи се в писмото от 22 юли 1999 г. не отговарят на тези, които фигурират в приложението на решението за откриване, нещо което според него показва, че междувременно процедурата е прогресирала. Според него, ако Комисията е считала, че отговорите на въпросите, които фигурират в решението за откриване са били недостатъчни тя е следвало да го уточни в писмото си от 22 юли 1999 г. От тук нататък, Freistaat Thüringen счита, че доколкото Комисията не е искала подобни уточнения от германските власти, тя не е имала право да основава оспорваното решение на разполагаемата информация.

72. Комисията, подкрепяна от ODS, оспорва твърдението на Freistaat Thüringen.

2. Съображения на Съда

73. От трайната съдебна практика става ясно, че Комисията е оправомощена да приема решения на основата на разполагаемата информация, когато се изправя срещу държава-членка, която не изпълнява своето задължение за сътрудничество и се отказва да даде информацията, която тя ѝ е поискала за разглеждане на съвместимостта на дадена помощ с общия пазар (Решения по дело *Boussac*, точка 71, точка 22, и дело *Германия и Pleuger Worthington/Комисия*, точка 71, точка 26). Въпреки това, преди да вземе подобно решение, Комисията трябва да изпълни някои процедурни изисквания. В частност тя трябва да задължи държавата-членка да ѝ предостави в срокове, които тя определя всички документи, информация и необходими данни, за да се разгледа съвместимостта на помощта с общия пазар. Единствено ако държавата-членка пропусне пренебрегвайки правото на Комисията да даде исканата информация, за да се сложи край на производството и да се вземе решение, установяващо съвместимостта или несъвместимостта на помощта с общия пазар върху елементите, с които тя разполага (Решение *Boussac*, точка 71, точки 19 и 22). Тези изисквания са повторени и конкретизирани в член 5, параграф 2 - член 10, параграф 3, и член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999.

74. С оглед на тези принципи, трябва да се установи дали в случая Комисията е била в правото си да приеме оспорваното решение като е взела под внимание информацията, с която е разполагала през юни 2000 г.

75. Първо, трябва да се напомни развитието на административната процедура по настоящото дело.

76. Тази процедура има за основа през октомври 1994 г., изпращането на писмо до германските власти. В това писмо Комисията е поискала от германските власти да изпратят информации относно държавната помощ отпусната за построяване на завод за CD в *Albrecht*. В отговор германските власти, с писмо от 9 ноември 1994 г., съобщили за помощта на *Freistaat Thüringen* и *Freistaat Bayern* в полза на съвместното предприятие и *Pilz Group*. С писмо от 15 ноември 1994 г., Комисията е поискала по-точни сведения за тази помощ. Германските власти са отговорили с писмо от 3 март 1995 г., допълвайки съобщението с нови данни за нови помощи дадени от ТНА, а също така и от *Freistaat Thüringen* и от *Freistaat Bayern*. Доколкото тези помощи вече са били отпуснати, Комисията ги е регистрирала под номер NN 54/95 (съображение 2 от оспорваното решение). С писма от 1 август от 16 октомври 1995 г. и от 25 ноември 1996 г., Комисията е задава допълнителни въпроси, на които германските власти са отговорили с писма от 22 август 1995 г., от 25 август 1995 г., от 18 януари 1996 г. и от 17 април 1997 г. На датите 3 февруари и на 22 и 23 септември 1997 г., е имало срещи респективно в Брюксел и Ерфурт между представители на Комисията и германските власти. С писмо от 20 януари 1998 г., последните са дали своите заключения при рекапитулацията на срещата с представителите на Комисията (съображение 3 от оспорваното решение).

77. Доколкото, след предварително разглеждане на предоставените данни от германските власти, Комисията е преценила, че въпросните мерки повдигат сериозно съмнение по отношение на тяхната съвместимост с общия пазар, и на 17 юли 1998 г., е приела решение за откриване.

78. С това решение, тя е задължила Федерална република Германия „ да Ж съобщи в срок от един месец, считано от приемането на въпросното решение, всички

документи, информация и данни, необходими за преценка на съвместимостта на помощите с член 87 ЕО”. Едно приложение съдържащо седем въпроса е било прикрепено към решението за откриване.

79. С писмо от 26 август 1998 г., Федерална република Германия е реагирала на решението за откриване. На 15 октомври 1998 г., е имало нова среща в Брюксел между представители на Комисията и германските власти. С писмо от 11 ноември 1998 г., последните са предали допълнителни сведения.

80. Като е преценила, че предадените сведения са все още недостатъчни, Комисията, с писмо от 4 март 1999 г., отново е задължила германските власти да предоставят необходимата информация и в частност да отговорят на въпросите приложени към решението за откриване.

81. В отговор на това, германските власти, с писмо от 30 март, 1 април и 16 април 1999 г., са съобщили необходимите допълнителни сведения.

82. Комисията въпреки това е преценила, че тези сведения все още не представляват достатъчен отговор на въпросите фигуриращи в приложението на решението за откриване (в частност въпроси 3-7 на приложението). Тя следователно е отговорила, с писмо от 22 юли 1999 г., че изисква отговорите най-късно до 31 август 1999 г. От друга страна, тя е поискала от Федерална република Германия да Ж предостави допълнителна информация и документи.

83. След като е поискала с писмо от 28 юли 1999 г., продължение на искания от Комисията срок и след нов разговор с представители на последната на 23 септември 1999 г. в Брюксел, германските власти са предоставили допълнителни информации на 28 септември и от 19 октомври 1999 г.

84. Накрая, Комисията е приела оспорваното решение на 21 юни 2000 г.

85. Когато става дума за аргумента на Freistaat Thüringen, според който германските власти са съобщили съвкупността от исканата информация, така че Комисията не е била в правото си да се основава на разполагаемата информация, трябва да се установи, че така както става ясно от развитието на административната процедура, Комисията е спазила процедурните изисквания установени от съдебната практика и предвидени в Регламент № 659/1999. На три пъти, тя е задължавала изрично Федерална република Германия да Ж предостави необходимата информация, за да може да прецени съвместимостта на оспорваните помощи с общия пазар.

86. От друга страна, противно на това което твърди Freistaat Thüringen, от писмото на Комисията от 22 юли 1999 г. не става ясно, че германските власти са отговорили на всички въпроси с изключение на един. В това писмо, Комисията напротив, настоятелно изисква от германските власти да отговорят на въпроси 3-7 съдържащи се в приложението на решението за откриване.

87. По-нататък, Freistaat Thüringen не е показал, че германските власти са отговорили изрично на всички въпроси формуирани от Комисията в приложението на решението за откриване. В частност той не е установил, че тези

власти са представили точен списък на помощите, които са били отпускани от 1991 г., списък който е искан на няколко пъти от Комисията. По същия начин той не е дал доказателства, че тези власти са отговорили на въпроса относно съществуването на евентуални планове за реструктуриране. От друга страна, от делото става ясно, че тези власти са отговорили по неясен начин на въпроса относно описването на транзакциите, които са включени в рамките на придобиването на общото предприятие от ТАВ и ТІВ, а също така и на въпроса относно обстоятелствата и условията на изоставянето на кредитите от частните банки през 1994 г.

88. Трябва в това отношение да се напомни също така, че съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 659/1999, „решението за откриване на формална процедура за преглед събира всички елементи от фактическо и правно естество, включва предварителна преценка от страна на Комисията, на мярката която трябва да бъде определена дали тя има характер на помощ и излага причините, които водят до съмнението за нейната съвместимост с общия пазар”. С това решение и неговото публикуване в Официален вестник на Европейските общности, държавата-членка и другите заинтересовани страни са информирани за фактите върху които Комисията планира да се опре за своето решение. От тук следва, че ако страните считат, че някои факти са били взети в решението за откриване на формална процедура за преглед и тези факти са били неточни, те трябва да уведомят Комисията по време на административната процедура под страх да не могат да оспорват тези факти в рамките на следващия етап на процедурата (вж., по-специално по отношение на държавата-членка, Решение по съединени дела С-278/92 - С-280/92 Испания/Комисия от 14 септември 1994 г., Recueil, стр. I-4103, точка 31). За сметка на това, съгласно съдебните и произтичащи от регламентите принципи отбелязани в точка 73 по-горе, при липса на противна информация от страна на засегнатите страни, Комисията е оправомощена да се основава на фактите, дори да са неточни, с които разполага в момента на приемане на крайното решение, доколкото въпросните елементи са били обект на едно задължаване от страна на Комисията спрямо държавата-членка да даде необходимата информация. Ако за сметка на това тя не задължи държавата-членка да Ж предостави информацията относно фактите, които тя смята да приеме тя не би могла по-нататък да търси оправдание за евентуални фактически грешки като изтъква, че се е основавала в момента на приемане на решението слагащо край на формалната процедура по преглед и да вземе под внимание единствено информацията, с която дотогава е разполагала.

89. Противно на това, което твърди Freistaat Thüringen, Комисията не е поставена извън съдебен контрол, по отношение на съображенията по фактите. В действителност ако държавата-членка напълно е изпълнила задължението си да съобщи цялата информация поискана от Комисията, за нея ще бъде много лесно да докаже, с помощта на информация, която е съобщена по време на производството, че евентуалните фактически грешки, които се съдържат в оспорваното решение не са там по нейна вина. От друга страна, когато Комисията основава дадено решение върху разполагаемата информация относно някои фактически елементи, без да е извършила в това отношение пълно спазване на процедурните правила признати от съдебната практика и установени в Регламент № 659/1999, Съдът може да осъществи своя контрол относно въпросът дали взимането под внимание на тези

фактически елементи могат да доведат до грешна преценка, която би опорочила законността на оспорваното решение.

90. Но при условията предвидени в точки 85 - 88 по-горе и като се имат предвид трите задължения изпратени от Комисията до Freistaat Thüringen по време на административната процедура, последният не е установил, че Комисията е взела под внимание в оспорваното решение факти, без да е спазила процедурните изисквания в това отношение. Следователно Комисията е била в правото си да се базира по време на приемането на оспорваното решение на информацията, с които е разполагала.

91. С оглед на упоменатото по-горе, този довод трябва да се отхвърли.

Б – Относно гаранцията дадена от Freistaat Bayern (la LfA) на RBK

1. Аргументи на страните

92. Freistaat Thüringen изтъква на първо място, че Комисията е направила фактическа грешка по отношение на тази помощ. Тя изтъква в действителност, че противно на това, което Комисията е установила в съображение 30 от оспорваното решение, гаранцията на Freistaat Bayern, която покрива първоначално 80 % от банковите кредити, дадени на RBK, не е била трансформирана в гаранция покриваща 100 % на кредити с общ размер 54,7 милиона DEM. Той изтъква в частност, че размера от 54,7 милиона DEM, на които се позовава Комисията отговаря на самата стойност на кредитите (без да включва лихвите), които са били гарантирани на 80 % от Freistaat Bayern в момента на сключване на споразумението за саниране от март 1994 г. Според него противно на това, което Комисията констатира в оспорваното решение, Freistaat Bayern не е приел да гарантира този размер от 100%. Напротив в тази рамка на споразумението за саниране общия размер на гарантираните от Freistaat Bayern кредити е бил намален, от една страна, вследствие на отказа на банките да изплатят гарантираните кредити в размер на 12 милиона DEM, и от друга страна, в следствие на различни намеси на Freistaat Bayern . Той подчертава, че единствено остатъчният размер, а именно 41,4 милиона DEM, в рамките на споразумението за саниране е сумата, която Freistaat Bayern (LfA) се е съгласил да гарантира на 100% и през 1995 г. LfA е разпрострял своята гаранция върху неговата цялост чрез изплащане на съответната сума на банките. Той уточнява между другото, че дългът на задължението формирано от Freistaat Bayern за общото предприятие за сумата от 41,4 милиона DEM е резултат от това плащане, а също така и от други заеми на Freistaat Bayern на това дружество в размер на 9 милиона DEM, които в крайна сметка са били откупени от TAB, на 7 ноември 1995 г., със сума в размер на 15 милиона DEM. За него този заем на TAB върху съвместното предприятие е бил изцяло изплатен от CDA, след като тя е придобила активите на LCA.

93. Freistaat Thüringen подчертава, че тази информация е била съобщена на Комисията от германските власти в рамките на административната процедура. Той изтъква в действителност, че безспорно става ясно от писмата от 18 януари 1996 г. и от 30 март 1999 г., че гаранциите на Freistaat Bayern, която първоначално е покривала 80% от банковите кредити отпуснати на RBK не е била трансформирана в гаранция покриваща 100% от гаранцията по кредитите в размер на 54,7 милиона

DEM. В действителност, според него даването на тази претендирана гаранция от 100% в същност е била интервенция на основание на първоначалната гаранция и тя е покривала единствено остатъчния размер от 41,4 милиона DEM. Според него, Комисията се е абстрахирала без основание от констатацията в това отношение, докато този елемент е бил определящ, тъй като е позволял да се отпусне гаранция в размер на 100% от Freistaat Bayern в рамките на споразумението за саниране и това не е представлявало нова помощ, а намеса в рамките на съществуваща помощ дадена в рамките на разрешен режим на помощи.

94. Freistaat Thüringen подчертава между другото, че от тези информации става ясно, че противно на това, което Комисията е установила в съображение 30 от оспорваното решение, LfA не е изплатила сума в размер 54,7 милиона DEM, увеличен със 7 милиона DEM, в рамките на своята намеса при гаранцията. В действителност според Freistaat Thüringen, LfA най-много да е изплатила сума в размер на 48,4 милиона DEM, след като, през март 1994 г., тя е платила 3 милиона DEM на банките и е дала на PA два заема от по 2 милиона DEM всеки един – единият за да изплати гарантираните кредити, а втория за да гарантира плащането на бъдещите лихви по тези кредити –, и че през 1995 г., тя е платила 41,4 милиона DEM на банките. Той счита, че разликите между тези суми от 48,4 милиона DEM и 54,7 милиона DEM отбелязани в съображение 30 от оспорваното решение се обяснява между другото от факта, че Комисията е взела под внимание някой размери два пъти, а именно първия път като сума гарантирана от Freistaat Bayern и втори път като сума изплатена от LfA на основание на тази гаранция.

95. Freistaat Thüringen изтъква на второ място, че Комисията е нарушила член 87, параграф 1 ЕО, доколкото тя не правилно е счела в съображения 89 - 93 от оспорваното решение, че поради трансформацията Ж в гаранция 100% оспорваната гаранция вече не отговаря на условията предвидени от регламентацията относно отпускането на гаранции от Freistaat Bayern .

96. На последно място, Freistaat Thüringen счита, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е дала мотивация в подкрепа на съображението си според която гаранцията на Freistaat Bayern не е била съобразена с приложимата регламентация.

97. Комисията, поддържана от ODS, счита че в своята цялост аргументацията на Freistaat Thüringen, по отношение на гаранцията на Freistaat Bayern трябва да се отхвърли като неоснователна.

98. От друга страна, тя отрича да е направила грешка в съображенията по фактите, по отношение на тази гаранция. Тя изтъква първоначално, че въпреки задължението адресирано до германските власти последните са се въздържали да изяснят фактите, по отношение на тази помощ. Тя изтъква в действителност, че в писмо от 30 март 1999 г., германските власти са се задоволили да квалифицират като „логично“ увеличението на гаранцията от 80 на 100 %, но не са дали обяснение в тази насока. Тя счита, от тук нататък, че е била в правото си съгласно Решение по дело C-47/91 Италия/Комисия от 30 юни 1992 г., наречено „Italgrani“, Rescueil, стр. I-4145), да вземе решение с оглед на разполагаемата информация. Но според Комисията, от тази информация става ясно, че ефективното отпускане на гаранции не отговаря поради своята трансформация на първоначалните условия

предвидени от регламентацията относно даването на гаранции от страна на Freistaat Bayern . Тя отбелязва в действителност, че когато този режим на помощи, който е бил предварително одобрен от Комисията е предвиждал, че гаранцията не може да покрива повече от 80% от кредитите, гаранцията на Freistaat Bayern е трябвало да бъде намалена поради отказа на банките да изплащат кредитите в размер на 12 милиона DEM. От друга страна, тя изтъква, че нито германските власти, нито Freistaat Thüringen са били в състояние да обяснят увеличаването на гарантираната сума от 52,72 на 54,72 милиона DEM. Накрая, Комисията изтъква, че дори да и предположим, че Freistaat Thüringen има право, когато твърди, че рискът който е гарантиран се е реализирал в момента, когато Freistaat Bayern се е ангажирал да гарантира остатъчния размер на 100%, то не е по-малко важно, че Freistaat Bayern би трябвало да гарантира новия размер също на 80 %.

99. От друга страна, тя счита, че погрешно Freistaat Thüringen е изтъкнал, че тя е нарушила член 87, параграф 1 ЕО и задължението за мотивация по отношение на юридическа преценка на гаранцията на Freistaat Bayern .

2. Съображения на Съда

100. Freistaat Thüringen оспорва законността на член 1 от оспорваното решение, доколкото там се квалифицира като държавна помощ несъвместима с общия пазар една финансова помощ дадена от LfA под формата на гаранция за заем в размер на 54,7 милиона DEM, с основанието, че има фактическа грешка поради нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и заради нарушение на задължението за мотивация.

101. В това отношение трябва да се установи първоначално дали Комисията е извършила фактическа грешка, считайки в съображение 30 от оспорваното решение, че „поради отпускане на помощ с регионална цел с толкова голям размер стойността на банковия кредит, която е била 65,85 милиона DEM, накрая е фиксирана само на 54,7 милиона DEM” и че „LfA е направила гаранция именно по тази причина на 100 % вместо на първоначално предвидените 80 %”.

102. Така както е било подчертано в точка 88 по-горе, това би било възможно единствено ако Freistaat Thüringen е в състояние да покаже, че в рамките на административната процедура, Комисията е получила необходимата информация, която ѝ позволява да коригира евентуалната неточност на фактите, които е взела под внимание в решението за откриване.

103. В това отношение трябва да се напомни, че в точка 2.2.1, алинея трета, Комисията е отбелязала, че „Freistaat Bayern е направил за този кредит гаранция на базата на разрешения режим” и че „тази гаранция покривала 80 % от размера му или 52,72 милиона DEM”. В алинея пета от същата точка, на решението за откриване е отбелязано следното:

„Тъй като РВК се е ползвала в действителност със субсидии и премии за инвестиции по-високи от предвиденото, кредитът от 65,85 милиона DEM отпуснат от банковия консорциум е бил изплатен само до размера на 54,7 милиона DEM. От тук нататък, през 1994 г., Freistaat Bayern е променил гаранцията си, която е била първоначално 80% от размера на кредитите 52,72 милиона DEM, в гаранция 100 % 54,7 милиона DEM (...)”

104. Накрая в рамките на своята временна преценка на помощите решението за откриване отбелязва, че „Комисията също така има сериозни съмнения по отношение на мерките приети в рамките на тази гаранция, а именно нейното трансформиране в гаранция 100 % и увеличаването на гарантирания размер от 52,72 милиона DEM) на 54,7 милиона DEM, което се отнася до одобрен режим на помощи” (точка 3.1.1, първа алинея, на решението за откриване).

105. От тези разсъждения става ясно, че в стадия на откриване на процедурата, Комисията е направила изводи от информацията, с която е разполагала, от една страна, че през 1994 г. гаранцията на Freistaat Bayern покриваща първоначално 80 % от кредитите е била трансформирана в гаранция от 100% и от друга страна, че гарантираната сума се е увеличила от 52,72 на 54,7 милиона DEM.

106. Но, трябва да бъде подчертано, че в писмото от 30 март 1999 г., германските власти са взели отношение спрямо това представяне на фактите по отношение на гаранциите на Freistaat Bayern . Те в действителност са подчертали, че в рамките на съглашението за саниране, банките са се съгласили да се откажат от една сума от 12 милиона DEM върху кредитите покривани от тази гаранция и че поради този отказ собствения им риск върху тези кредити е бил напълно покрит, така че „остатъчния размер на кредитите като следствие от това е останал покрит на 100% от гаранцията на Freistaat Bayern ”. Те от друга страна, са припомнили развитието на кредитите покривани от тази гаранция. От това описание става ясно, че преди отказа на банките в рамките на съглашението за саниране, общия размер на кредитите покривани от Freistaat Bayern е бил 58,4 милиона DEM. В следствие отказът на банките от сума в размер на 12 милиона DEM, интервенцията на Freistaat Bayern със своята гаранция в размер на 3 милиона DEM и даването на заем в размер на 2 милиона DEM, от страна на LfA на PA, за да изплати заемите си размерът на гаранцията е бил намален на 41,4 милиона DEM.

107. Предвид тази информация, която не е оспорена аргументирано от Комисията и не са опровергава от нито едно доказателство по делото, трябва да се направи извода, че Комисията погрешно е установила в своето съображение 30 от оспорваното решение, че гарантираната сума на заема се е увеличила от 52,72 на 54,7 милиона DEM.

108. По отношение на обстоятелствата на тази фактическа грешка, трябва да се отбележи, че констатацията включена в съображение 30 от оспорваното решение, а именно, че Комисията е преценила размера на помощта за възстановяване на основа на гаранцията на Freistaat Bayern като възлизаща на 54,7 милиона DEM (съображения 89 - 93 и 123 от оспорваното решение). От тук следва, че поради посочената по-горе фактическа грешка, Комисията грешно е определила размера на помощта за възстановяване.

109. В това отношение, Съдът счита също така, че не разполага с всички елементи, които му позволяват да осъществи своя контрол върху основателността на оспорваното решение и че необходимо за него да повдигне служебно и предяви довода, основаващ се на липса на мотивация на оспорваното решение по тази точка (вж., по-специално Решения по дело C-166/95 Р Комисия/Daffix от 20 февруари 1997 г., Recueil, стр. I-983, точка 24; дело T-61/89 Dansk

Pelsdyravlerforening/Комисия от 2 юли 1992 г., Recueil, стр. II-1931, точка 129, и дело T-44/00 Mannesmannröhren-Werke/Комисия от 8 юли 2004 г., все още не публикувано в Сборника, точка 210). В действителност мотивирането съдържащо се в съображения 30, 32 и 89 от оспорваното решение, пречи на Съда да осъществи своя контрол, поради това че не обяснява по точен и ясен начин защо Комисията е установила връзка между първо, размерите на банковите кредити променени от 65,58 на 54,7 милиона DEM (съображение 30 от оспорваното решение), и второ, размера на гаранцията дадена от LfA, който е променен от 80 % на 100 % на кредитите (съображения 30 и 32 от оспорваното решение), и трето размера на отпуснатата гаранция, който се е променил от 52,72 на 54,7 милиона DEM (съображения 30 и 89 от оспорваното решение), за да направи своите изчисления относно респективната стойност на въпросните помощи и да стигне до неправилното си заключение отбелязано в точка 108 по-горе. От друга страна, в оспорваното решение, Комисията не е отговорила на аргументите на Федерална република Германия, изтъкнати в писма до германските власти от 18 януари 1996 г. и от 30 март 1999 г., според които заемите на Freistaat Bayern се били откупени от TAB за 15 милиона DEM, нито е мотивирала своето решение по отношение на евентуалното отражение на тази транзакция върху стойността и изплащането на въпросните помощи. При тези обстоятелства, трябва да се установи, че в тези пунктове Комисията също така е нарушила задължението за мотивация предвидено в член 253 ЕО.

110. Трябва по-нататък да разгледаме дали Комисията също така е нарушила член 87, параграфи 1 и 2 ЕО в рамките на своята юридическа преценка на тази финансова помощ. В това отношение, трябва да се напомни, че Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията погрешно е установила, че условията изброени в регламентацията относно отпускането на гаранции от Freistaat Bayern не са били спазени, тъй като от една страна има трансформация на първоначалната гаранция в гаранция 100% и от друга, че кредитите покривани от тази гаранция са били отклонени в полза на Pilz Group. Според Freistaat Thüringen, също така е неоснователно заключението на Комисията, че гаранцията на Freistaat Bayern е бил още от началото си несъвместима с общия пазар.

111. Трябва да се напомни, първо, че в съображения 89 - 93 от оспорваното решение, Комисията е обяснила причините, които са я довели до това да иска връщане на размера на помощта, която представлява гаранцията на Freistaat Bayern. Така след като е подчертала в съображение 89, че не пълните информации на германското правителство не са позволили да се разсеят съмнението относно трансформацията на първоначалната гаранция, Комисията е установила, че противно на изискванията на регламентацията относно отпускането на помощи от Freistaat Bayern, „въпросната помощ очевидно не е служила за финансиране на инвестицията, която е била обект на молбата за помощ и инвеститора не е участвал със собствени средства в една правилна пропорция в самото финансиране на инвестицията” (съображения 90 и 91). От друга страна, тя отбелязва, че декларациите на германското правителство, според които гарантираните кредити са облагодетелствали най-вече Pilz Group, позволяват да се направи извода, че помощта е използвана не по предназначение (съображение 92). От тук нататък тя е направила заключение, че „помощта не е подпомогнала проекта за инвестиция, който се състои в построяване на завод за CD, а е служила за подкрепа на цялата съвкупност на Pilz Group и следователно е била използвана неправилно по смисъла

на член 88, параграф 2 от Договора за ЕО” и че, „следователно помощта не е съобразена с разпоредбите на Договора за ЕО и трябва да бъде анулирана и германските власти да си я възстановят” (съображение 93).

112. Първо, от тези мотиви става ясно, че поради неправилното използване на помощта в рамките на гаранцията на Freistaat Bayern, Комисията е счела, че тази помощ следва да се възвърне. Така както Комисията подчертава с основание въпроса за трансформацията на първоначалната гаранция в гаранция 100 % се използва като допълнение и не представлява в никакъв случай основата на преценката на Комисията в този контекст.

113. Второ, трябва да се отбележи, че понятието неправилно използване е изведено директно от текста на член 88, параграф 2, алинея първа ЕО, който предвижда, че „ако след като е уведомила заинтересованите за своите заключения, Комисията установи, че помощ дадена от една държава или посредством държавни средства се използва не по предназначение тя решава, че заинтересованата държава трябва да я премахне или да я промени в срокове, които тя определи”. От друга страна, член 1, буква ж) от Регламент № 659/1999, определя понятието „неправилно използване на помощ“ като помощ, която се използва от бенефициента в нарушение на решение, взето съгласно член 4, параграф 3 или член 7, параграфи 3 или 4 от настоящия регламент”.

114. От тези разпоредби става ясно, че с цел да покаже, че една помощ дадена съгласно един разрешен режим на помощи се прилага неправилно, Комисията следва да установи, че тази помощ е използвана в нарушение на упоменатия режим, така както той е утвърден от нея, което значи в нарушение на националните правила регулиращи този режим или допълнителните условия, които са били приети от тази държава-членка в рамките на одобряването на режима от Комисията.

115. Но, в случая трябва да се отбележи, че Комисията ясно е установила, че гаранцията на Freistaat Bayern е била използвана в нарушение на регламентацията относно даването на гаранции от страната на Freistaat Bayern . Тя първоначално е направила в съображение 90 от оспорваното решение, че на основание на този режим, Freistaat Bayern дава гаранции с цел да покрива кредити предназначени за финансиране на инвестициите (строителство, разширяване и други) и че за да може да се ползва от тези гаранции предприятието трябва да участва в необходима степен във финансирането на проекта със собствени средства като осигурява цялото финансиране на проекта, грижи се за плащане на лихвите и връщане на кредитите в разумни срокове. По-нататък тя установява, че от една страна „основната част на въпросната помощ по всяка вероятност не е служила за финансиране на инвестициите, които са обект на молбата и инвеститора не е участвал със собствени средства с разумна пропорция в самата инвестиция” (съображение 91) и от друга страна, „тези кредити са били покрити от държавна гаранция (...) които в най-голяма степен са облагодетелствани дружествата от група Pils Group” (съображение 92).

116. Предвид упоменатото по-горе фактът, че гаранцията първоначално е била отпусната съгласно режима за помощи е в случая без значение. В действителност така както Комисията подчертава с основание не първоначалното опускане на

помощта, а по-нататъшното Ж използване в нарушение на разпоредбите на един разрешен режим на помощи, представлява неправилното използване на помощта. От друга страна, от текста на член 88, параграф 2, алинея първа ЕО става ясно, че неправилното използване представлява различен и независим характер от съвместимостта с общия пазар, както и оправдава поради този факт сам по себе си едно решение на Комисията, което предписва премахването или промяната на дадена помощ. Противно на това което изтъква Freistaat Thüringen, от тук нататък е напълно правилно, че в оспорваното решение, Комисията не е включила мотива целящ доказването на несъвместимостта на гаранцията на Freistaat Bayern с общия пазар. От тук следва, че Комисията е удовлетворила задължението си за мотивация в това отношение на основание на член 253 ЕО.

117. От тук нататък, аргументите на Freistaat Thüringen по отношение на нарушението на член 87 ЕО следва да се отхвърлят като неоснователни.

118. С оглед на упоменатото по-горе, член 1 от оспорваното решение трябва да се отмени в онази си част, където Комисията е преценила, че държавната помощ в рамките на построяване на завода за CD в Albrecht включва сума в размер на 54,7 милиона DEM като гаранция на Freistaat Bayern .

B – Относно отказа от задължението от 3 милиона DEM дадено от Freistaat Bayern (LfA) на РВК

1. Аргументи на страните

119. Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията неправилно е установила в съображение 96 от оспорваното решение, че РВК се е ползвала с помощ поради това, че LfA е опростило задължението от 3 милиона DEM към това предприятие. Той изтъква в действителност, че тази констатация Комисията е направила, след като е взела под внимание тази сума и я е определила като помощ в рамките на преценката на помощта дадена от Freistaat Bayern, а именно сумата от 54,72 милиона DEM. Но, така както германските власти са изтъкнали пред Комисията в рамките на писмената процедура с писма от 3 март 1995 г. и от 30 март 1999 г., пораждането на това задължение по отношение на РВК произлиза именно от изплащането на същата сума на банките с цел да се намали размера на кредитите покривани от първоначалната гаранция.

120. Той изтъква по-нататък, че Комисията е извършила грешна преценка като е отбелязала в оспорваното решение, че отказа от задължението от 3 милиона DEM от страна на LfA представлява нова помощ. Той отбелязва действително така както беше казано в предишната точка, че тази сума е послужила за изплащане на банкови кредити, които са били отпуснати за целите на построяване на завода за CD в Albrecht и които са били покривани от гаранцията на Freistaat Bayern . Във всички случаи той счита, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е отбелязала причините, поради които тя счита, че отказа от страна на LfA на задължението от 3 милиона DEM в полза на РВК представлява помощ не съвместима с общия пазар.

121. Комисията, поддържана от ODS, оспорва в нейната цялост аргументацията на Freistaat Thüringen по отношение на отказа от задължението от 3 милиона DEM. Тя

счита първо, че не е извършила грешна преценка от фактическо или правно естество, по отношение на тази помощ, тъй като ненамесата в качеството на гаранция е била определена като допълнителна помощ, а именно по-късният отказ от задължението породено от тази същата намеса. Тя подчертава от друга страна, че въпреки, този отказ е вече бил квалифициран като помощ по време на откриване на формалната процедура по преглед, включително в таблицата, която фигурира на страница 9 на решението за откриване, германските власти в последствие не са се противопоставили на това. От друга страна, Комисията счита, че е спазила своето задължение за мотивация по отношение на тази помощ. Тя в действителност счита в съображение 96 от оспорваното решение, че като се базира на откъслечни информации дадени от германското правителство, става дума за помощ дадена без юридическо основание и следователно несъвместима с общия пазар.

2. Съображения на Съда

122. Freistaat Thüringen изтъква по отношение на отказа от страна на LfA на задължението от 3 милиона DEM, което РВК, има спрямо нея на фактическа грешка и на грешка в преценката, а също така и на нарушение на задължението за мотивация.

123. Първоначално трябва да се напомни, че в съображение 96 от оспорваното решение, Комисията е установила, че „отказът от връщане на кредит от 3 милиона DEM (...) трябва също така да се счита като помощ несъвместима, която трябва да бъде върната, тъй като е била отпусната без правно основание”.

124. Според Freistaat Thüringen, това съображение се основава на фактическа грешка и на неправилна юридическа преценка, доколкото като взема под внимание, както общия размер на гаранцията на Freistaat Bayern (54,7 милиона DEM), както и размера на задължението, което последния е решил да не търси от РВК (3 милиона DEM), Комисията е взела под внимание два пъти една и съща помощ. Във всички случаи Комисията е нарушила задължението за мотивация, като не е изтъкнала причините, поради които тя счита отказа от задължението като помощ несъвместима с общия пазар.

125. В това отношение трябва да се напомни, че както съществуването, така и размера на една помощ, трябва да бъдат преценявани с оглед ситуацията в момента на нейното отпускане. От тук нататък, фактът, че една държавна помощ бъде поставена под въпрос в случай на фалит на предприятието, в чиято полза е направена не променя естеството на тази гаранция с оглед на член 87 ЕО и не поражда нова помощ.

126. Действително в някои случаи фактът че държавния гарант едностранно се отказва от правата, които има по отношение на бенефициента при използване на гаранцията, може да представлява помощ. Такъв е случая, когато държавния гарант не се държи като разумен икономически оператор, приемайки всички възможни мерки, за да получи възвръщане на сумата, която е трябвало да изплати въз основа на гаранцията. От друга страна, ако е ясно, че изоставянето на дълг първоначално покриван от гаранция на заем веднъж, когато гаранцията е изпълнена е окончателен и дава право на директно намаляване на задължението на бенефициента и този отказ по принцип е възможно да представлява различна

помощ, доколкото води до ново икономическо предимство по отношение на гаранцията на заема и по отношение на неговото изпълнение.

127. Трябва да се отбележи, че само по време на делото, Комисията е обърнала внимание на факта, че ненамесата в качеството на гаранция, която тя е определила като допълнителна помощ, а именно по-късният отказ от задължението породено от тази намеса. Въпреки това трябва да се установи, че съображения 31 и 96 от оспорваното решение, не дават основание на страните на делото, нито на Съда да сметат, че разсъжденията в това отношение и от тук нататък контрола на Съда на причините, по които Комисията е счела по време на приемане на това решение, че отказът от това задължение представлява нова помощ, различна от тази, която е взета под внимание при гаранцията на Freistaat Bayern или на нейното изпълнение. От друга страна, съгласно трайната съдебна практика, обясненията дадени от Комисията по време на спора пред Съда не могат по принцип да попълнят недостатъчната мотивация на оспорваното решение (вж., по-специално Решения по съединени дела C-329/93, C-62/95 и C-63/95 Германия е.а./Комисия от 24 октомври 1996 г., Recueil, стр. I-5151, точки 47 и 48; съединени дела T-371/94 и T-394/94 British Airways е.а. и British Midland Airways/Комисия от 25 юни 1998 г., Recueil, стр. II-2405, точки 116 - 119, и дело T-93/02 Confédération nationale du Crédit mutuel/Комисия от 18 януари 2005 г., все още не публикувано в Сборника, точки 123 - 126).

128. От тук нататък, без да е необходимо да се разглежда въпроса дали Комисията наистина е взела под внимание два пъти една и съща помощ, Съдът счита, че при всички случаи Комисията не е могла да се задоволи с констатацията фигурираща в съображение 96 от оспорваното решение, че отказът от изплащането на кредит представлява помощ несъвместима с общия пазар, тъй като „е отпуснат без юридическо основание”.

129. Въпреки това, без да е необходимо да се разглеждат другите нарушения, на които се позовава Freistaat Thüringen в това отношение, той с основание изтъква, че Комисията е нарушила своето задължение за мотивация на основание на член 253 ЕО по отношение на определението като помощ на отказа от задължението от 3 милиона DEM направено от LfA в полза на РВК.

130. С оглед на упоменатото по-горе, член 1, параграф 1 от оспорваното решение, трябва да се анулира, доколкото Комисията е счела, че държавната помощ дадена за строителство, експлоатация и консолидация на завод за CD в Albrecht включва сума от 3 милиона DEM, която представлява отказ от задължение в полза на РВК.

Г – Относно субсидиите и премиите за инвестиции в размер на 63,45 милиона DEM и 19,42 милиона DEM дадени респективно от Freistaat Thüringen и Freistaat Bayern (LfA) на съвместното предприятие и на РА

1. Аргументи на страните

131. Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е направила известен брой фактически грешки, грешки в преценката и е нарушила задължението за мотивация по отношение на субсидиите и премиите за инвестиции дадени от Freistaat Thüringen и от Freistaat Bayern (LfA).

132. Първоначално, той изтъква, че доколкото Комисията е установила в съображение 88 от оспорваното решение, че едно решение е било взето срещу CD Albrechts, с което се иска връщане на сумата от 32,45 милиона DEM в качеството им на субсидии за инвестиции, които са му били дадени и погрешно в член 2 от оспорваното решение се изисква възвръщане на целия размер на тези субсидии, а именно 63,45 милиона DEM.

133. По-нататък, той изтъква, че противно на това, което Комисията е установила в съображения 87 и 88 от оспорваното решение, субсидиите и премиите за инвестиции, които са били дадени за установяването на завода за CD в Albrecht, представляващи съществуващи помощи съобразени с режима на помощите предварително утвърден от Комисията, а не са нови помощи, които биха били несъвместими с общия пазар, поради факта, че са били дадени в нарушение на претендираната забрана за поддръжка с екипировка в рамките на свързани предприятия. Той изтъква, че в най-общ план нито закона за данъчните облекчения при инвестиции, нито режима ТИС, нито правото на Общността не съдържат забрана в това отношение. Той изтъква по-нататък, че дори да предположим че режимът ТИС, предвижда забрана с екипировка в рамките на свързани предприятия, тя е била спазена в случая, тъй като преди да се изплатят субсидиите той всеки път е изисквал потвърждение от страната на съвместното предприятие, че субсидиите няма да служат за екипировка в рамките на свързани предприятия. Според него, тези обстоятелства се виждат много ясно от обвинителният акт на министерството пред Landgericht Mühlhausen от 9 април 1998 г., който е бил съобщен на Комисията в приложение на писмо от 28 септември 1999 г. От друга страна, по негово мнение не може да се счита, че в момента на сключване на договора за построяване на завод за CD в Albrecht, отношенията между съвместното предприятие и Pilz са били отношения между „свързани предприятия”, тъй като в този момент Pilz Group е бил само един миноритарен акционер в общото предприятие. Той счита от тука нататък, че даването на субсидии е било съобразено с режима ТИС, който е част от разрешените режим за помощи и следователно е бил съвместим с общия пазар. В действителност според него единствено фактът, че е имало отклонение на една част от субсидиите в полза на Pilz Group е направила тази част от субсидиите за инвестиции несъобразена с режима ТИС и от тук нататък несъвместима с общия пазар. В това отношение той оспорва твърдението на Комисията, според което по време на формалната процедура по проверка, германските власти не са дали доказателство за това, че част от субсидиите са били използвани по редовен начин. Той изтъква, че тази информация фигурира в обвинителния акт депозиран при Landgericht Mühlhausen от 9 април 1998 г. (стр. 10 до 12).

134. От друга страна, по отношение на отпускането на премии за инвестиции, Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е пропуснала да установи условията за тяхното отпускане и от тук нататък е направила погрешно заключение, че въпросната забрана за поддръжка на свързани предприятия е трябвало да бъде спазена при отпускането на тази премии. Тя отбелязва също така, че законът за данъчните облекчения на инвестициите не предвижда подобна забрана и че той напротив дава правото на инвеститора за тези облекчения какъвто и да бъде доставчика на екипировка. От тук нататък според него Комисията е пропуснала да вземе под внимание факта, че част от премиите за инвестиции, а именно 6,137

милиона DEM, са били обект на молба за връщане и че за останалия размер условията предвидени в закона безспорно са били налице.

135. Накрая, Freistaat Thüringen оспорва твърдението на ODS, според което субсидиите и премиите при инвестиции не биха могли да бъдат отпуснати, доколкото проекта за инвестиции е започнал да действа на 29 август 1989 г., а именно преди обединението на Германия. Според него извън факта, че тази констатация е погрешна, трябва да отбележим, че Определението за планиране от 25 януари 1991 г. фиксира детайлите за отпускане на помощ според режима ТПС и е позволил да се придвижат също така проекти, които са тръгвали преди 1 юли 1990 г. и преди 3 октомври 1990 г. (Bundestag, публикация 12/895, приложение 4). От друга страна, той подчертава, че по отношение на премиите за инвестиции, регламентацията приложима на територията на ГДР, преди обединението е била в първо време запазена след обединението на основание на договора сключен на 31 август 1990 г. между Федерална Република Германия и Германската демократична република относно обединението (BGBl. 1990 II, стр. 889).

136. Комисията отрича да е направила грешка в преценката на фактите и грешка в преценката по отношение на субсидиите и премиите за инвестиции.

137. Тя подчертава първоначално, че твърдението на Freistaat Thüringen, според което тя не е взела под внимание условието предвидено от последния за отпускане на субсидии за инвестиции на основание на режима ТПС е неразбираемо, доколкото именно имайки предвид това условие тя се е основала в своята юридическа преценка на тези помощи (съображения 87 и 88 от оспорваното решение). Тя счита от друга страна, че добавянето на подобно условие е било логично, доколкото дори да не съществува обща забрана по отношение на субсидиите на свързаните предприятия, то следва поне да се забрани отпускането на държавни средства, когато в рамките на едно централизирано счетоводство тези фондове автоматично се отклоняват от своята цел и по този начин достигат до други предприятия от групата, които не изпълняват условията за отпускането на упоменатите инвестиции (в случая дружествата от Pils Group). Тя изтъква в действителност, че отпускането на упоменатите субсидии на основание на член 87, параграф 3 ЕО, които участват в една система на общо централизирано счетоводство, тези субсидии трябва да се разглеждат като изключение като незаконни и от тук нататък да се възвръщат. В действителност според Комисията, такава система пречи още от началото тези субсидии да бъдат използвани по тяхното предназначение. Според нея от друга страна, молбата за връщане на субсидиите за инвестиции идваща от Freistaat Thüringen представлява признание за лошото използване на тези помощи от съвместното предприятие. Тя счита, че ако Freistaat Thüringen изтъква, че остатъка от субсидиите са били използвани коректно то той трябва да приведе доказателства в тази насока. Тя отбелязва въпреки всичко, че по време на административната процедура нито Freistaat Thüringen, нито която и да било страна не е била в състояние да докаже поне че субсидиите са служили за строеж, разширяване, трансформация или рационализация на предприятието.

138. По-нататък, тя отбелязва, че доколкото германските власти не са Ж предоставили решението на Freistaat Thüringen, изискващ връщането на помощите тя не е имала друг избор освен да основе решението върху единствените информации, с които е разполага в момента на приемане на оспорваното решение,

а именно обвинителния акт на министерството до Landgericht Mühlhausen от 9 април 1998 г. Но според нея, от този документ става ясно, че като се изчислят помощите, които той трябва да иска да бъдат върнати, Freistaat Thüringen е тръгнал от хипотезата, че използваната по не предназначение сума е била по-ниска, защото той не е знаел още в момента на определяне на тази сума за връщане, че забраната за субсидии на свързани предприятия е била нарушена за целия проект и следователно никаква субсидия не е трябвало да бъде отпускана. Тя счита от тука нататък, че с основание в оспорваното решение е приела всичките отпуснати субсидии за незаконни и следователно подлежащи на връщане. Според нея това заключение се налага още повече, че в момента на приемане на оспорваното решение, тя не е разполагала с информации от които да става ясно, че сумата от 32,45 милиона DEM изискани от Freistaat Thüringen действително са били върнати.

139. От друга страна, в отговор на аргументация на Freistaat Thüringen, според която тя не е взела под внимание възможността заводът за CD в Albrecht да бъде субсидиран в рамките на режима на регионалните помощи, тя напомня, че по време на преценката на субсидиите и премиите за инвестиции, тя се е ръководила от общите правила относно държавните помощи с регионална цел (Съобщение на Комисията относно общите правила касаещи държавни помощи с регионална цел (ОВ 1998, С 74, стр. 9), променена в последно от съобщение относно промените на общите правила касаещи държавните помощи с регионална цел (ОВ 2000, С 258, стр. 5), по-нататък наричани „обща правила за регионалните помощи“), така че няма смисъл да спорим по този въпрос.

140. Накрая, тя счита, че доколкото от една страна, става ясно, че премиите за инвестиции са били отклонени в рамките на система на общо ръководство на счетоводството и от друга страна, доказателството за коректно използване на част от премиите не е било дадено, трябва да се изисква възвръщане на премиите в тяхната цялост, след като те трябва да бъдат считани още след тяхното отпускане като несъвместими. Тя отбелязва, че въпреки възвръщането на една сума от 6,4 милиона DEM, увеличена с 2,2 милиона DEM, вече е била поискана (съображение 79 от оспорваното решение), тя не разполага с информации относно действителното изплащане на тази сума, така че е поискала изплащането на цялата сума, а именно 19,42 милиона DEM. Тя счита също така, че аргументът на Freistaat Thüringen, според която тя не се е произнесла относно премиите за инвестиции не отговаря на действителността. Тя изтъква в действителност, че се е произнесла по този въпрос, след като се е позовала на предишните съображения, тя в съображение 94 от оспорваното решение, е установила несъвместимостта на тези премии като се е базирала на декларациите на германските власти, които позволяват да се мисли, че фондовете не са били използвани за инвестиции, а са служили за да поддържат в действие цялата Pilz Group и от тук нататък са били използвани по неправомерен начин.

141. ODS се присъединява към заключенията на Комисията по отношение на субсидиите и премиите за инвестиции. Той подчертава от друга страна, че съществува още една причина в полза на гледището на Комисията, според което субсидиите и премиите за инвестиции дадени на съвместното предприятие, а после и на РА не са били съобразени с режима на помощи предвиден от закона върху фискалните премии при инвестициите и режимът ТПС, които са били одобрени от Комисията. Тя изтъква в действителност, че съгласно твърденията на Freistaat

Thüringen, тези помощи са били дадени преди обединението, а именно в момент, когато тези режими на помощи не са все още влизали в сила що се касае за Freistaat Thüringen (точки 1.2, 3.2 и 2.9.2 от режима ТПС и общи правила относно регионалните помощи, точка 4.2).

2. Съображения на Съда

142. В рамките на настоящия довод трябва да се разгледат поотделно аргументите на Freistaat Thüringen относно субсидиите и премиите за инвестиции, които са били дадени от самия него и тези относно субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от Freistaat Bayern (LfA). И в действителност, в оспорваното решение, Комисията е изложила различни мотивации относно тези две помощи.

а) Относно субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от Freistaat Thüringen

143. Според член 1, параграф 1 от оспорваното решение, субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от Freistaat Thüringen са несъвместими с Договора за ЕО, доколкото те са били обект на неправилно използване по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО.

144. Понятието неправилно използване се извежда директно от член 88, параграф 2 ЕО, който предвижда че „Ако Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава-членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя.“ Съгласно член 1, буква ж) от Регламент № 659/1999, една помощ се прилага неправилно, когато „се използва от бенефициента в нарушение на решение, взето съгласно член 4, параграф 3 или член 7, параграфи 3 или 4 от настоящия регламент“.

145. От тези разпоредби става ясно, че с цел да се докаже, че една помощ дадена в рамките на един режим от помощи, който е разрешен се прилага по неправилен начин, в смисъл неправилно, Комисията трябва да установи, че тази помощ се използва в нарушение на националните правила уреждащи този режим или допълнителните условия, които са били приети от държавата-членка в момента на одобрение на режима от Комисията.

146. В случая, в съображение 87 от оспорваното решение, Комисията е мотивирала своята преценка за неправилното използване на субсидиите и премиите дадени от Freistaat Thüringen, както следва:

„Според разследванията на германските съдебни власти е съществувала размяна на производства и услуги в рамките на групата между предприятия на Pils Group в размер на 109 милиона DEM. Целият проект за инвестиции следователно не е получил подкрепа, защото е имало нарушение на забраната за подкрепа с оборудване в рамките на свързани предприятия. Следователно тази субсидия за инвестиции, която е била неправилно отпускана (от режима ТПС и) на закона за фискалните премии за инвестиции за 1991 г. и 1992 г., не е отговаряла на

програмата в размер на 63,45 милиона DEM и следователно не може да се счита за покрива (от разрешените режими).”

Комисията, от тук нататък е стигнала до заключението, че тази помощ, която е била получена чрез системата за централизирано управление на счетоводството на Pils Group, трябва да се счита като несъвместима с общия пазар и следва да се възстанови. От друга страна тя е отбелязала, че с решение от 27 юли 1995 г., Freistaat Thüringen е изискал възвръщане на сумата от 32,5 милиона DEM – не повече, като по този начин остава една сума в размер на 30,95 милиона DEM, която трябва тепърва да бъде възстановяване (съображение 88 от оспорваното решение).

147. От тези мотиви става ясно, че поради съществуването на обмяна на продукти и услуги вътре в Pils Group и от отклонението на фондове чрез системата за централизирано управление на счетоводството, Комисията е счела в оспорваното решение, че има нарушение на забраната за поддръжка с оборудване в рамките на свързани предприятия и от тук нататък има неправилно използване по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО.

148. Трябва да се отбележи, че в своите писма, Freistaat Thüringen е поддържал, без да бъде оспорен от Комисията в това отношение, че тази забрана не се съдържа нито в режима ТИС, нито в закона за фискалните премии за инвестиции, които са били одобрени от Комисията като режими за помощи, но че става дума за допълнително условие, на което Freistaat Thüringen е подчинил изплащането на всеки транш от субсидиите и премиите, както в случая с цел да не бъдат използвани за други предприятия от Pils Group. Обвинителния акт представен пред Landgericht Mühlhausen, който е бил съобщен на Комисията в рамките на административната процедура може също така да подкрепи това тълкуване.

149. От тук нататък, забраната за подкрепа не се съдържа нито в режимите за помощи, нито в решението за одобряване на тези режими и следователно Комисията не би могла да се основава единствено на нарушението на тази забрана в случая, за да стигне до заключението от съществуване на неправилно използване. В действителност така както е било подчертано в точка 145 по-горе, с цел да се докаже, че една помощ отпусната съгласно режима на помощи, който е разрешен е била прилагана неправилно, Комисията трябва да установи, че тази помощ е била използвана в нарушение на националните мерки, регулиращи този режим или на допълнителните условия, които са били приети от държавата-членка в момента на одобрение на режима. Въпреки това нарушението на едно обикновено допълнително условие наложено едностранно от даващия помощта, без това условие да бъде изрично предвидено от национална регламентация, такава каквато е одобрена от Комисията не би могло да се счита като достатъчен елемент, за да характеризира едно неправилно използване на помощта по смисъла на член 88, параграф 2, алинея първа ЕО.

150. Наистина, в общ план може да се наложи за необходимо в случай като настоящия, когато бенефициентът на помощите е интегриран в група дружества, чието счетоводство е централизирано, отпускането на субсидии и помощи да бъде подчинено на стриктна забрана за използване на тези помощи в подкрепа на други предприятия от групата, към които принадлежи бенефициентът. От друга страна, от обвинителния акт депозиран пред Landgericht Mühlhausen става ясно, че именно

с тази цел Freistaat Thüringen е поставил подобно условие и подобна забрана при даването на субсидиите, въпреки това самият факт, че би било желателно една известна клауза да бъде предвидена в режима на помощи не може да скрие факта, че в случая подобна разпоредба не е била предвидена, нито във въпросните режими, нито в решението на Комисията, така че неспазването не може да представлява неправилно използване по смисъла на член 88, параграф 2, алинея първа ЕО, под страх да накърни предвидимостта на контрола осъществяван от Комисията на базата на тази разпоредба.

151. Следователно, напълно правилно Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е направила грешна преценка като е счела само с мотива нарушение на забраната предвидена по времето на тяхното отпускане, че субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от него са били неправилно използвани по смисъла на член 88, параграф 2, алинея първа ЕО.

152. С оглед на упоменатото по-горе, без да има нужда да се разглеждат другите доводи, изтъквани от Freistaat Thüringen, в това отношение член 1 от оспорваното решение следва да се отмени доколкото Комисията е счела, че е несъвместима с общия пазар държавната помощ в размер на 63,45 милиона DEM отпусната като субсидия и премия за инвестиции от страна на Freistaat Thüringen.

б) Относно субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от Freistaat Bayern (LfA)

153. От съображения 93-95 от оспорваното решение, става ясно, че по отношение на субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от Freistaat Bayern (LfA), Комисията е извършила следните съображения:

„Помощта не е била използвана за проекта за инвестиции, а именно построяването на завод CD, а е служила за поддръжка на съвкупността на Pils Group и следователно е била използвана неправилно по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО (...)

Горното се прилага също така за глобалната сума от 19,42 милиона DEM отпуснати на основание на закона за премиите за инвестиции или на разпоредбите относно помощи ТПС.

Германските власти са информирали Комисията, че те са взели предвидените в германското право мерки за връщане на помощите в рамките на процедурата по фалит на Pils Group.”

154. В това отношение следва да се напомни, че Freistaat Thüringen с основание изтъква, че тази мотивация, достатъчно неясна и малко аргументирана, включва в себе си нарушение на член 253 ЕО, защото тя не дава никакво обяснение по отношение на причините, поради които Комисията е преценила, че субсидиите и премиите за инвестиции, отпуснати от Freistaat Bayern са били използвани в нарушение на режима ТПС и на закона за премиите при инвестиции.

155. В действителност не е необходимо да се установява, че така както става ясно от съображение 95 от оспорваното решение, германските власти са информирали

Комисията, че са взели необходимите от германското право мерки, за да изискат връщането на тази помощ. Независимо от въпроса да се знае дали подобна молба може валидно да се тълкува от Комисията като признаване от тези власти на неправомерния характер на използване на въпросните помощи, това не би могло да освободи Комисията от своето задължение за мотивация на основание на член 253 ЕО по отношение на несъвместимостта на помощта с общия пазар.

156. От трайната съдебна практика става ясно, че мотивацията изисквана от член 253 ЕО трябва да покаже по ясен и недвусмислен начин разсъжденията на общностния орган, така че да позволи на заинтересованите да узнаят причините за взетата мярка с цел да защитят правата си и на общностния съдия да осъществи ефективен контрол (вж., Решение по дело C-350/88 *Delacre e.a./Комисия* от 14 февруари 1990 г., *Recueil*, стр. I-395, точка 15, и цитираната съдебна практика). От друга страна, по отношение на понятието заинтересовани по смисъла на цитираната съдебна практика, Съдът е преценил, че съществуването на мотивация, трябва да се прецени с оглед между другото на интереса, който адресатите или други засегнати директно и индивидуално лица от атакувания акт по смисъла на член 230 ЕО, могат да имат за да получат обяснения (Решения по съединени дела 296/82 и 318/82 *Pays-Bas и Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия* от 13 март 1985 г., *Recueil*, стр. 809, точка 19; дело *Confédération nationale du Crédit mutuel/Комисия*, точка 127, точка 68). Следователно задължението за мотивация на едно решение взето в областта на държавните помощи не може да се определи въз основа на интереса да се информира единствено държавата-членка, към която това решение е адресирано, този интерес би могъл да се ограничи поради специфични причини отнасящи се до евентуалното оспорване от страна на упоменатата държава на някои правни или фактически елементи по административната процедура (вж., по-специално Решение по дело *British Airways e.a. и British Midland Airways/Комисия*, точка 127, точка 92). Следователно, след като оспорваното решение касае директно и индивидуално по смисъла на член 230, алинея четвърта ЕО ищеца, а в случая *Freistaat Thüringen* последният е в правото си да изисква от мотивацията на упоменатото решение, тя да бъде съобразена с разпоредбата на член 253 ЕО, и от нея ясно да личат фактическите и правни елементи залегнали в основата ѝ.

157. От тук следва, че Комисията е нарушила правото, което Ж се вменява от член 253 ЕО, доколкото тя не е посочила причините, поради които смята, че субсидиите и премиите за инвестиции дадени от *Freistaat Bayern* са били използвани в нарушение на режима ТС и на закона за премиите при инвестициите.

158. С оглед на упоменатото по-горе и без да е необходимо да се разглеждат останалите доводи на *Freistaat Thüringen* в този контекст, член 1, параграф 1 от оспорваното решение следва да се анулира по отношение на субсидиите и премиите за инвестиции отпуснати от *Freistaat Bayern*.

Д – Относно гаранциите отпуснати от ТНА на Robotron и на съвместното предприятие

1. Аргументи на страните

159. *Freistaat Thüringen* изтъква, че Комисията неправилно е преценила в съображения 97 - 99 от оспорваното решение, че гаранцията на ТНА и

последващата намеса на основание на тази гаранция представляват несъществуваща помощ, съгласно режим на помощи предварително одобрени от Комисията, но нова помощ, която е несъвместима с общия пазар. Той изтъква на първо място, че доколкото ТНА е учредил гаранция в полза на общото предприятие с цел да се улесни приватизацията на последното, тази гаранция е отпусната съгласно първия и втория режим на ТНА (одобрени с писмо на Комисията от 26 септември 1991 г. и от 8 декември 1992 г.), и представлява от тук нататък съществуваща помощ, а не нова помощ. Той отбелязва в действителност, че текста на първия режим на ТНА предвижда ясно, че ТНА е в правото си да учреди гаранции покриващи задълженията на предприятията, на които тя държи дялове като е отбелязано, че под термина „предприятия”, трябва също така да се разберат участие в дъщерни дружества или съвместни предприятия. Но според него именно такъв е случаят по настоящото дело, тъй като учредяването на гаранция в полза на Robotron и на съвместното предприятие е позволила трансфера на дялове мажоритарно държани от Robotron – едно държавно предприятие – на РВК – едно частно предприятие – като са отклонени евентуални искания за обезщетения по отношение на първото. От декларациите на председателя на управителния съвет на Robotron, на които Комисията се позовава в съображение 98 от оспорваното решение става ясно, че с цел да се установи, че целта на ТНА е била още от начало ликвидацията, а не приватизацията на Robotron, те не са важни в случая, тъй като не са били направени в момента на отпускане на гаранцията, а по-късно в момента на започване ликвидацията на Robotron. Но според Freistaat Thüringen, договорите водещи до създаването на съвместното предприятие са били сключени и гаранцията е била отпусната доста преди обединението на Германия, а именно в момента, когато от една страна, Robotron се е надявал реално да участва в пазарната икономика – чрез съвместното предприятие – и да стане лидер в производството на CD в бившата Германска демократична република, и когато от друга страна, една евентуална ликвидация не е била планирана.

160. Когато Freistaat Thüringen установява на второ място твърдението на Комисията, според което режимите на ТНА, включително условията за отпускане на различни помощи визирани от тези режими, трябва да се тълкуват рестриктивно. Той счита, че извън факта така както вече е доказано на отпускането на гаранция на Robotron и на съвместното предприятие нещо което безспорно отговаря на условията за отпускане на помощи по режимите ТНА дори тълкувани по най-рестриктивния начин, Комисията пренебрегва факта, че по времето на одобряването на упоменатите режими от Комисията, всички страни – включително Комисията – са били съгласни с факта, че задачата на ТНА и тази задача е без прецедент е изисквала щедро приложение на регламентацията на Общността по отношение на контрола на помощите (вж. Van Miert, K., Markt, Macht, Wettbewerb. Meine Erfahrungen als Kommissar in Brüssel, Deutsche Verlagsanstalt Stuttgart/München, 2000, стр. 243 и последващи). Според него, Комисията не би могла едностранно да преразгледа това споразумение.

161. На трето място, Freistaat Thüringen изтъква, че гаранцията била учредена преди обединението на Германия, така че следва да се установи или като непредставяваща държавна помощ, или като представляваща помощ от държава съществувала преди обединението, която е разпростряла приложението на разпоредбите на Договора на територията на бившата Германска демократична република.

162. На трето място, по отношение на намесата на основание на гаранцията, Freistaat Thüringen счита, че изплащането от страна на ТНА на сумата от 120 милиона DEM в рамките на споразумение за саниране не представлява държава помощ, доколкото действайки по този начин ТНА се е държала, както би направил в сходна ситуация един частен инвеститор в условията на пазарна икономика. Freistaat Thüringen изтъква, че това заплащане му позволява да се избави по окончателен начин от задължението си за гаранция, което се отнася до сума от повече от 160 милиона DEM и от тук да направи икономия от 40 милиона DEM.

163. На пето място, Freistaat Thüringen счита, че отклоняването в полза на Pilz Group, на кредити които са покрити от гаранцията на ТНА не е поставило под съмнение първоначалната съвместимост на тази гаранция с общия пазар. В действителност според Freistaat Thüringen само доколкото тези фондове са били използвани в Pilz Group с цел построяване на завод за CD в Albrecht са били използвани неправилно и че по този факт са станали несъвместими с общия пазар. Той изтъква също така, че тази част от фондовете, която не е била в полза на общото предприятие, но на Pilz Group и трябва благодарение на този факт изцяло да бъде възстановена от последния.

164. На шесто място, Freistaat Thüringen изтъква, че противно на това, което твърди ODS, Комисията не е декларирала в своето комюнике предназначено за печата от 18 септември 1991 г. че общите предприятия са изключили от приложното поле на режима ТНА и че тя смята да тълкува по рестриктивен начин разпоредбите на режима ТНА. По същия начин Freistaat Thüringen, счита че статията написана от г-н Schütte, на която се позовава ODS не доказва, че следва да се приеме рестриктивно тълкуване на този режим, след като автора само е декларирал, че ТНА може да се яви като гарант за предприятията, на които е собственик – това което е случая с общото предприятие. Според Freistaat Thüringen, това доказва, че ТНА може също да стане гарант за дейността там, където има участие.

165. На последно място, Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е изтъкнала причините, поради които намесата на ТНА чрез учредяване на гаранция представлява държавна помощ. Според нея една такава мотивация е още по-необходимо, тъй като ТНА е действала при пазарни условия. От друга страна, той счита, че решението включва нарушение на задължението за мотивация, доколкото то не отбелязва, защо комисията е на мнение, че гаранцията не е била съобразена с режима на ТНА и по какви причини общността режим за контрол на държавните помощи е бил приложим, докато този ангажимент е бил поет преди приложението на упоменатия режим на териториите на бившата Германска демократична република.

166. Комисията, поддържана от ODS, оспорва да е направила грешка в преценката и нарушила задължението за мотивация като е преценила в съображения 97 - 99 от оспорваното решение, че гаранцията на ТНА е несъвместима с общия пазар.

167. Тя изтъква на първо място, че погрешно Freistaat Thüringen счита, че гаранцията в полза на общото предприятие е била съобразена с режимите на ТНА. Тя отбелязва, че режимите на ТНА представляват дерогации от общия принцип съгласно който държавните субсидии целящи да позволят приватизация на едно

предприятие и представляват следователно държавни помощи, които по принцип са несъвместими с общия пазар.

168. Но, според Комисията, Freistaat Thüringen не се съобразява в този рестриктивен прочит на понятието „приватизация”, когато твърди, че дори мерките в полза на едно съвместно предприятие целящи да приватизират едно държавно предприятие, което участва там са покрити от режима на ТНА. Тя отбелязва, че режимите на ТНА не предвиждат никаква дерогация за една приватизация в рамките на съвместно предприятие (точка 3.1.1 от решението за откриване). Според Комисията това се обяснява от факта, че положението на едно съвместно предприятие се различава значително от това на държавно предприятие, което не може да има достъп до пазара на частни капитали, без държавна гаранция, тъй като продаваемостта на едно съвместно предприятие не зависи само от държавното предприятие, което участва в него, а също така и от частните му акционери. Следователно, Комисията счита, че определящото условие за приложение на режима на помощите на ТНА не е било спазено в случая на приватизация чрез съвместно предприятие, след като отпускането на субсидия на подобно предприятие фаворизира също така частните акционери, които участват в него, след като последните не се намират в особеното положение на предприятията принадлежащи на ТНА. Според Комисията това заключение се налага още повече в случая, когато съществуването на система за централизирано счетоводство в рамките на съвместното предприятие засилва риска държавните субсидии да бъдат отклонени в полза на частните акционери.

169. На второ място, Комисията счита, че съображенията на Freistaat Thüringen относно икономическата необходимост да се създаде съвместно предприятие са без значение. Тя отбелязва в действителност, че дори да предположим, че сливането на две предприятия може да се счита като факт произтичащ от икономическа логика, това нещо е без значение за въпроса дали мерките в полза на съвместното предприятие са били покрити от режима на ТНА. Според нея същото важи и за твърдението на Freistaat Thüringen, според което Robotron е вече бил поел ангажимент да създаде общото предприятие преди обединението. Тя счита в действителност, че е определяща единствено ситуацията на фаворизиращото предприятие в момента на отпускане на въпросните помощи.

170. На трето място, Комисията оспорва твърдението на Freistaat Thüringen, съгласно което гаранцията на ТНА е била дадена преди обединението на Германия, така че е нямала характер на помощ или пък следва тя да се определи като съществуваща помощ. Тя отбелязва в действителност, че въпросната гаранция била дадена през 1992 г., което ще рече след обединението.

171. На четвърто място, Комисията счита, че Freistaat Thüringen погрешно е преценил, че изплащането на 120 милиона DEM на банките не представлява помощ, доколкото става дума за поведение сходно с това на частния инвеститор действащ в рамките на пазарна икономика. Тя в действителност счита, че след като е отпусната гаранция и това представлява държавна помощ не е от голямо значение, че този който е дал помощта по-нататък се държи съгласно пазарните принципи (Решение по дело T-234/95 DSG/Комисия от 29 юни 2000 г., Recueil, стр. II-2603, точка 162). Тя изтъква от друга страна, че в съображение 99 от оспорваното

решение, тя изрично е взела под внимание факта, че ТНА е платил само 120 милиона DEM, след като е наредила да се върне само тази сума.

2. Съображения на Съда

172. Freistaat Thüringen изтъква, по отношение на гаранцията на ТНА явна грешка в преценката и нарушение на задължението за мотивация.

173. В това отношение, трябва да се напомни, че в съображения 97 - 99 от оспорваното решение, Комисията изложила причините, поради които тя счита, че гаранциите на ТНА в размер на 190 милиона DEM, трябва да се считат като помощ несъвместима с Договора за ЕО.

174. Тя по-нататък е напомнила, че в решението за откриване е изказала съмнения по отношение на факта, че гаранцията на ТНА в размер 190 милиона DEM, от които 120 милиона DEM са били приведени е могла евентуално да не бъде покрива от първия и втория режими на ТНА (съображение 97 от оспорваното решение). Тя отбелязва в съображение 98 от оспорваното решение, следното:

„Тези съмнения се засилват по време на процедурата и най-вече от изявлението на М. Henzler, председател на управителния съвет на Robotron (...) назначен по времето от ТНА, пред германските съдебни власти. В действителност М. Henzler е декларирал, че има за цел още от началото ликвидирането на Robotron чрез разделянето му на малки предприятия, които в следствие трябва да се приватизират. Една инвестиция с подобен размер не би била адаптирана за тази цел. За да изплаща собствени средства (Robotron) е създал задължението да вземе кредити от 20 милиона DEM, което е противоречало на принципа на доброто управление. В качеството си на главен съдружник той счита, че Robotron не е притежавал необходимата компетентност в областта на CD, това което обяснява, че Robotron е подписал договорите с уговорката, че Pilz ще откупи към датата на завършване на завода дяловете на Robotron по тяхната номинална стойност, включително и изискуемите банкови лихви.”

175. Първо, трябва да се отхвърли като неоснователна аргументацията на Freistaat Thüringen, според която Комисията е направила грешка в преценката, определяйки оспорваната гаранция като отпусната не съгласно първия и втория режими на ТНА.

176. В действителност, така както става ясно от Решението по дело C-277/00 Германия/Комисия от 29 април 2004 г., все още не публикувано в Сборника, точки 22 - 24, рамките на дейността на ТНА, така както се определени от Комисията са в същност една серия дерогации от общия принцип за несъвместимост на държавните помощи с общия пазар, предвидени в член 87, параграф 1 ЕО. Приемайки тези дерогации, Комисията цели да улесни задачата на ТНА, който е уникално учреждение, чиято задача е да реструктурира предприятията от бившата Германска демократична република и да осигури преминаването на последните от планова икономика в пазарна такава. От тук следва, че като условие за приложение на един режим дерогиращ общия принцип за несъвместимост на държавните помощи с общия пазар, предвиден в член 87, параграф 1 ЕО, понятието „приватизация” в рамките на режима на помощите на ТНА, трябва да се тълкува рестриктивно. В рамките на такова тълкуване съществуването на една

приватизация по смисъла на тези режими не би могла по принцип да се допусне в друг случай, освен ако един частен инвеститор придобива част от капитала на държавно предприятие, което вече съществува и би могъл да получи контрола върху това предприятие. В това отношение трябва да се напомни, също така, че писмото на Комисията от 26 септември 1991 г. одобряващо първия режим на ТНА ясно отбелязва като предварително условие за даване на помощи в контекста на една приватизация, че тези помощи са предназначени, за да позволят на въпросното предприятие да продължи предишната си дейност.

177. Но, следва да се отбележи, че в случая гаранцията на ТНА е била отпусната с цел създаване на ново предприятие в Freistaat Thüringen имащо за предмет нова търговска дейност а именно производството на CD, и това под формата на съвместно предприятие между едно предприятие от бившата Германска демократична република и предприятие от Федерална република Германия. Безспорно е, че подобна операция не би могла да бъде квалифицирана като приватизация по смисъла на режимите на ТНА. В действителност противно на приватизацията предвидена в тези режими, която цели да се премине от предприятия в областта на плановата икономика към такова в областта на пазарната икономика създаването на ново предприятие е позволило да се развие проект на предприятие с нови средства и нова търговска дейност.

178. На следващо място, следва да се отхвърли твърдението на Freistaat Thüringen, съгласно което гаранцията е била отпусната преди влизането в сила на разпоредбите на договора в новия Länder, а именно 3 октомври 1990 г. В действителност освен, че това твърдение не е доказано от писмото на германските власти от 3 март 1995 г. става ясно, че гаранцията е била отпусната през 1992 г.

179. От упоменатото по-горе следва, че Комисията правилно е преценила, че гаранцията на ТНА не е била отпусната съгласно първи и втори режими на ТНА и от тук не може да се счита като съществуваща помощ. Следователно доводът основаващ се на грешка в преценката трябва да се отхвърли като неоснователен.

180. От упоменатото по-горе става ясно също, че противно на аргумента на Freistaat Thüringen, Комисията достатъчно е мотивирала оспорваното решение в това отношение. В действителност така както става ясно от материалите по делото, трябва да се установи, че по време на административната процедура и в следствие на временната преценка на Съда фигурираща в точка 3.1.1 на решението за откриване, нито Федерална република Германия, нито Freistaat Thüringen са дали извън аргумент, според който отпуснатата помощ се покрива от първи и втори режими на ТНА, така както са те утвърдени от Комисията, елементи способни да установят от една страна, че не става дума за помощ и от друга, че тази помощ е съвместима с общия пазар и не е била приложена по неправомерен начин. И само по време на заседанието Freistaat Thüringen се е позовал на други елементи с цел да покаже, че отпускането на въпросната помощ е била съобразена с поведението на частен инвеститор в пазарна икономика. Но при липса в рамките на административната процедура на подобни уточнения, доказателствената тежест, за които се пада на Федерална република Германия, Съдът счита, че Комисията е могла по законен начин да ограничи своята мотивация в оспорваното решение до факта, че помощта не е съобразена с условията поставени в писмата Ж, одобряващи режимите на ТНА (вж., по-специално Решение по дело С-261/89

Италия/Комисия от 3 октомври 1991 г., Rescueit, стр. I-4437, точки 20 и последващи).

181. Следователно доводът основаващ се на нарушение на задължението за мотивация не може да бъде приет.

182. С оглед на упоменатото до тук, доводите изтъквани от Freistaat Thüringen по отношение на настоящите помощи трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

E – Относно кредита от 25 милиона DEM отпуснат от TAB на PA

1. Аргументи на страните

183. Freistaat Thüringen счита, че Комисията погрешно е стигнала до заключението в съображение 33 от оспорваното решение, че TAB е дало на PA кредит от 25 милиона DEM с цел да се попълнят празнотите в счетоводството на последната. Той изтъква също, че така както става ясно от писмата на германските власти от 3 март 1995 г. и от 18 януари 1996 г., че този кредит единствено е послужил, за да се изплатят в рамките на споразумението за саниране част от банковите кредити покривани от гаранцията на ТНА. След това той оспорва, че този кредит представлява държавна помощ още повече факта, че става дума за нова помощ несъвместима с общия пазар. Той изтъква в действителност, че след като този кредит е бил изплатен, за да се върнат част от кредитите, които са били покрити от гаранцията на ТНА и че според Комисията тази гаранция представлява държавна помощ, Комисията погрешно е счела, че сумите изплатени в рамките на намесата на основание на тази гаранция представляват също държавни помощи, тъй като това би довело да се сметат два пъти едни и същи суми за държавни помощи. Той счита от друга страна, че доколкото вече е било показано отпускането на гаранцията, трябва да се счита като съществуваща помощ съвместима с договора и следователно същото важи и за настоящата финансова помощ, която е била изплатена в резултат на задължения произтичащи от гаранцията. Той признава въпреки това, че това заключение не се налага автоматично, доколкото кредитите покрити от гаранцията на ТНА реално са послужили за построяване на завода CD в Albrecht. От друга страна, Freistaat Thüringen изтъква, че кредитът от 25 милиона DEM не би могъл да се квалифицира като помощ за реструктуриране, след като в момента на даване на въпросната помощ, PA не е бил в затруднение. Накрая той изтъква, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото не е отбелязала причините поради които смята, че кредитът от 25 милиона DEM представлява държавна помощ в полза на PA и CD Albrechts, докато този кредит е послужил само за да изплати банковите кредити предназначени за построяване на завода CD в Albrecht и са изплатени изключително само на Pils Construction.

184. Комисията поддържана от ODS, счита че аргументацията на Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ, трябва да се счита като неоснователна. Тя изтъква първо, че дори да е истина, че писмото на германските власти от 3 март 1995 г. определя въпросния кредит като заем предназначен за връщане на дългове, кореспондиращата сума е била сложена под заглавието „средства за експлоатация“ (Betriebsmittel) в една таблица съдържаща се в писмото от 17 април 1997 г. Комисията припомня, след това че според трайната съдебна практика целта на финансово участие на държавата е без значение за квалифицирането като помощ,

след като от значение единствено е благотворния ефект на тази мярка. Тя изтъква също и обстоятелството, че други държавни органи (ТГВ и LfA) са се намесвали заедно с ТНА с цел да изпълнят задълженията произтичащи от гаранция и това не може да има отражение върху въпроса за квалификацията на гаранцията на ТНА като държавна помощ и за съвместимостта Ж с общия пазар. В действителност, според Комисията единствената последица от тези намеси е че ТНА е следвало да изплати сума в размер на 120 милиона DEM вместо на 156 милиона DEM.

185. Накрая, тя отрича да е нарушила задължението за мотивация по отношение на финансовото участие. Комисията изтъква в действителност, доколкото това участие вече е било определено като нелегална помощ за реструктурирането в решението за откриване, и че Комисията не е получила противни на това информации, че тя няма никаква причина да направи различна преценка в оспорваното решение. В частност тя изтъква, че след като става ясно от информацията на германските власти, че РА е предприятие в затруднено положение (вж. писма от 18 януари 1996 г. и от 17 април 1997 г.), тя е преценила, че това участие е с оглед на общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране и е установила, че при липса на план целящ възстановяване на жизнелостта и рентабилността на предприятието в разумен срок става дума за неправомерна помощ за реструктуриране (съображения 104 - 111 от оспорваното решение).

2. Съображения на Съда

186. Freistaat Thüringen изтъква по отношение на настоящата помощ една фактическа грешка и една явна грешка в преценката и на нарушение на задължението за мотивация.

187. Трябва да се напомни, че в съображение 33 от оспорваното решение, Комисията е установила, че „още от месец октомври 1993 г., за да попълни празнините в касата, ТАВ дава на РА заем от 25 милиона DEM даващи лихви, който е бил последван през март 1994 от заем от 20 милиона DEM предназначени за изплащане на заема гарантиран от ТНА”. След това, в съображения 104-111, тя излага причините поради които счита, че тази помощ може да бъде приета като помощ по реструктуриране дадена в нарушение на основните правила за помощи при спасяване и реструктуриране и от тука като помощ не съвместима с общия пазар.

188. Според Freistaat Thüringen, тази преценка се базира на фактическа грешка доколкото кредита от 25 милиона DEM е даден от ТАВ без той да послужи за попълване на липсите в касата, а само за да възстанови в рамките на съглашението за саниране част от банковите кредити, които са били покривани от гаранцията на ТНА.

189. В това отношение, трябва да се напомни, че в точка 2.2.2, параграф 1 от решението за откриване, Комисията е отбелязала, че „още на 29 септември 1993 г., ТАВ е отпуснал на общото предприятие заем от 20 милиона (DEM) с лихва (от) 7 %, който подлежи на изплащане най-късно до 21 март 1996 г. с цел да попълни празнините в касата, а също така един заем от 25 милиона (DEM), със 7 %, който да бъде изплатен най-късно до 31 март 1996 г. предназначен, за да се изплати заема

гарантиран от ТНА”. Тази фактическа констатация, която се различава от тази фигурираща в съображение 33 от оспорваното решение, не се потвърждава от делото. В действителност от писмото на германските власти от 3 март 1995 г. и от 18 януари 1996 г. става ясно, кредитът от 25 милиона DEM е отпуснат през март 1994 г. с цел изплащане на заема на ТНА. От друга страна, не става ясно от заключенията на засегнатите страни, които те са представили след откриване на формалната процедура, че последните са искали да поправят представянето на фактите в това отношение такива каквито те са съществували в решението за откриване.

190. При тези условия, трябва да се отбележи, че с оглед на информацията, с която е разполагала в момента на приемане на оспорваното решение, Комисията е трябвало да знае, че кредита от 25 милиона DEM не е служил, за да попълни празнотите в касата през октомври 1993 г., а е бил даден през март 1994 г. с цел да изплати част от кредита гарантиран от ТНА. Следователно, Комисията е извършила фактическа грешка по отношение на тази помощ.

191. Въпреки това, от трайната съдебна практика става ясно, че дори ако съображение на даден оспорван акт съдържа фактическа грешка, този порок въпреки това не може да доведе до отмяната на този акт ако останалите съображения на оспорваното решение съдържат елементи, които могат да установят основателността (вж., по-специално Решения по съединени дела T-129/95, T-2/96 и T-97/96 *Neue Maxhütte Stahlwerke* и *Lech-Stahlwerke*/Комисия от 21 януари 1999 г., *Rescueil*, стр. II-17, точка 160, и дело T-35/01 *Shanghai Teraoka Electronic*/Съвет от 28 октомври 2004 г., все още не публикувано в Сборника, точки 167 и последващи). Но в случая обръщането на размерите на кредитите, които са били дадени през септември 1993 г. и през март 1994 г. от страна на ТАВ е останало без последствие за преценка на тези помощи от страна на Комисията. В действителност мотивите изтъквани от Комисията, за да се прецени тяхната съвместимост с общия пазар са идентични, а именно според информацията на Комисията тези помощи са били отпуснати в нарушение на общите правила за помощите за спасяване и реструктуриране. От тук нататък фактическата грешка отбелязана по-горе по отношение на кредита от 20 милиона DEM и до кредита от 25 милиона DEM не оправдава отмяната на оспорваното решение по тази точка.

192. На второ място, *Freistaat Thüringen* оспорва, че кредита от 25 милиона DEM представлява държавна помощ и още повече че става дума за нова помощ несъвместима с общия пазар. Той изтъква, че след като този кредит е бил изплатен с цел да се върнат част от кредитите покривани от гаранцията на ТНА и че според Комисията отпускането на тази гаранция представлява държавна помощ, то Комисията погрешно счита, че сумите изплатени в рамките на намесата по този въпрос представляват също така държавни помощи, тъй като това би довело до определянето два пъти на същите суми като държавни помощи.

193. Този аргумент не може да бъде приет.

194. От друга страна, трябва да се напомни, че тъй както става ясно от съображение 99 от оспорваното решение, общия размер на гаранцията дадена от ТНА, а именно 190 милиона DEM, в цялост, а от нея единствено „сумата от 120 милиона DEM за която гаранцията е била в сила трябва да бъде реституирана”. Тъй като тя е

единствената, която е била платена. При тези условия квалификацията за държавна помощ по отношение на кредита от 25 милиона DEM не може да бъде използвана два пъти заедно с помощта взета под внимание на основата на упоменатата гаранция.

195. От друга страна, трябва да се отбележи, че така както става ясно от точки 175 - 179 по-горе, гаранцията на ТНА не е била отпусната съгласно първия и втория режими на ТНА, така че тя не би могла да се счита като съществуваща помощ. От друга страна, дори да предположим, че гаранцията на ТНА може да се счита като такава, това определение не позволява да се направи заключението, че кредит отпуснат на РА от друго държавно предприятие с цел да плати част от кредитите покривани от упоменатата гаранция може да се счита като съществуваща помощ.

196. От друга страна, трябва да отхвърлим аргументацията на Freistaat Thüringen, според която кредитът от 25 милиона DEM не може да се определи като помощ по реструктурирането, след като в момента на отпускане на въпросната помощ РА не е бил в затруднено положение.

197. Първо, не се оспорва от никоя от страните, че преди сключването на споразумението за саниране през март 1994 г., икономическата и финансова ситуация на РА е била тежка. В действителност така както става ясно от писмата на германските власти от 3 март 1995 г., спада на продажбите на предприятието и слабата експлоатация на производствените капацитети са довели до значителни загуби и са вследствие на това до липса на средства. Тази ситуация също така се потвърждава от отпускането от страна на ТАВ, през октомври 1993 г. на помощ целяща да попълни празнотите в счетоводството.

198. По-нататък, трябва да отбележим, че както става ясно от писмата на Freistaat Thüringen, именно за да се справят с тази ситуация страните били те частни или държавни са подписали споразумението за саниране на 7 март 1994 г. Това споразумение има за въздействие да извърши облекчаване на дълговете на РА, за да осигури неговата жизнеспособност. Най-значителната мярка, която е била предприета в този контекста е намесата на ТНА с гаранцията Ж в размер на 120 милиона DEM. Този размер, а също така и други кредити отпуснати на РА от ТИВ и от ТАВ са позволили да се изплатят голяма част от банковите кредити отпуснати на съвместното предприятие. ТАВ, ТИВ и LfA също така са предприели различни мерки с цел от една страна, да се изплатят останалите банкови кредити дадени на РВК и от друга да се оздрави финансово РА.

199. От тук нататък, въз основа на тези елементи, Комисията е могла спокойно да стигне в оспорваното решение до заключението, според което когато се отпускат кредитите от 25 милиона DEM, РА е знаела за финансовите си проблеми. Това не е било отречено от твърдението на Freistaat Thüringen, според който вследствие на тези най-различни намеси в рамките на споразумението за саниране, счетоводното състояние на предприятието се е подобрило значително. В действителност с оглед на обстоятелствата дали повод за санирането на РА, Комисията е могла с основание да приеме, че този елемент сам по себе си не би могъл да доведе до заключението, че РА не е вече в затруднение. Това заключение се налага още повече, когато е ясно, че се е оказало в последствие, че активите които са били вписани в баланса на дружеството са били значително надценени. От друга страна, така както става ясно

от съображения 36 и 37 от оспорваното решение, по-малко от шест месеца след сключване на споразумението за саниране, РА отново има финансови проблеми, които са задължили TAB и LfA да му отпуснат нови кредити. От друга страна, тъй както Freistaat Thüringen изтъква в точки 356 и 360 от исковата молба, РА също така е бил изправен пред риска поради неминуемия фалит на Pils Group и поради задълженията, които това предприятие има по отношение на дружествата от тази група и които са станали вече несъбираеми.

200. В допълнение на това, Съдът стига до заключение, че в момента на сключване на споразумението за саниране, държавните органи участващи в него не са били още в течение на различните счетоводни манипулации и отклоняване на помощите от Pils Group. Въпреки това, това не знание не може да ни доведе до извода, че в момента на отпускане на различните помощи тези органи са могли да считат, че в следствие на намесите РА вече не е била в затруднено положение. Трябва в това отношение да се отбележи, че предвид затрудненото положение, в което се е намирала РА в момента на сключване на споразумението за саниране, всеки разумен инвеститор действайки в условията на пазарна икономика би предварително извършил задълбочен анализ на икономическата ситуация на предприятието и изискал съставянето на план за реструктуриране преди да отпусне толкова големи кредити, а още повече преди да извършва покупка. Но следва да се установи, че въпреки молбите на Комисията германските власти не са дали сведения с цел изработване на какъвто Ж да е план за реструктуриране (съображения 108 от оспорваното решение). При тези условия Freistaat Thüringen не би могъл да се позовава на незнанието на тези държавни органи в подкрепа на своите твърдения, според които съгласно информацията, които те са разполагали през март 1994 г., тези органи са могли да считат, че РА не се намира в затруднено положение.

201. При тези обстоятелства, Комисията правилно е счела, че в момента на отпускането на кредитите РА е трябвало да се счита като предприятие в затруднено положение и че от тук нататък тя следва да определи кредита от 25 милиона DEM с оглед на основните правила за помощи при спасяване и реструктуриране.

202. Накрая, погрешно Freistaat Thüringen се позовава на нарушение на задължението за мотивация. Действително оспорваното решение съдържа малко данни относно причините, поради които РА е трябвало да се обяви за предприятие в затруднение. Въпреки това в решението за откриване Комисията ясно е определила, че „оспорваните помощи очевидно не са имали за цел да подкрепят регионалното развитие, а по-скоро да санират и реструктурират предприятия в затруднено положение”, така че за да се считат за съвместими с общия пазар те е трябвало да отговорят на условията предвидени от общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране. Но следва да се установи, че заинтересованите страни не са реагирали на тази квалификация. От тук следва, че Комисията не е била задължена да даде по-широко развитие на аргументите по тази точка в оспорваното решение. Това условие се налага още повече според една трайна съдебна практика, която се свежда до това, че не се изисква специална мотивация на всички фактически и правни елементи, доколкото въпроса да се разбере дали мотивацията на един акт отговаря на изискванията на член 253 ЕО трябва да се преценява и с оглед на контекста и с оглед на общите юридически правила регулиращи въпросната материя (Решение по дело C-367/95 Р Комисия/Sytraval и

Brink's France от 2 април 1998 г., Recueil, стр. I-1719, точка 63). По същите причини противно на аргумента на Freistaat Thüringen, Комисията не е задължена да изложи в оспорваното решение точните причини, поради които тя счита, че между другото кредитът от 25 милиона DEM представлява помощ, от която се ползва CD Albrechts.

203. С оглед упоменатото по-горе доводите изтъквани от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ следва да се отхвърлят като неоснователни.

Ж – Относно кредитът от 20 милиона DEM даден на TAB от РА

1. Аргументи на страните

204. Freistaat Thüringen изтъква, че първо, противно на това което Комисията е установила в съображение 33 от оспорваното решение, кредитът от 20 милиона DEM е бил отпуснат от TAB на РА през октомври 1993 г., а не през март 1994 г. От друга страна, той подчертава, че този кредит е послужил за консолидация на финансовите средства на последната, а не за да се изплатят част от банковите кредити покрити от гаранцията на ТНА. На следващо място той изтъква, че оспорваното решение включва нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, доколкото то констатира, че кредитът представлява държавна помощ в полза на РА, която трябва да се възстанови от последната. Тя счита в действителност, че противно на това, което Комисията е установила в оспорваното решение този кредит не следва да се анализира с оглед на общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране, след като РА не се е намирала по това време в подобна ситуация. От друга страна, той изтъква, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото не е дала мотиви в подкрепа на констатацията според която CD Albrechts се е ползвала от тази финансова помощ и че тя представлява предимство с помощта на държавни средства, които трябва да се разглеждат с оглед на общите правила отнасящи се до помощите при спасяване и реструктуриране.

205. Комисията подкрепяна от ODS, счита, че аргументът изтъкнат от Freistaat Thüringen по отношение на настоящото участие, трябва да се отхвърли като неоснователен.

2. Съображения на Съда

206. Трябва да се отбележи, че аргументацията изтъкната от Freistaat Thüringen относно кредита от 20 милиона DEM даден от TIB е много сходна от тази изтъкната, по отношение на кредита от 25 милиона DEM.

207. От тук нататък за съвкупността от мотиви изтъкнати в точки 186 - 205 по-горе, трябва да бъдат приложени по отношение на настоящата помощ, и трябва да се отхвърлят като неоснователни доводи изтъквани в тази насока от Freistaat Thüringen.

З – Относно покупната цена от 3 милиона DEM платена от TIB на PBK

1. Аргументи на страните

208. Freistaat Thüringen изтъква, че в рамките на преценката си Комисията не е взела под внимание, че тази помощ е била изплатена след изчистване на голяма част от дълговете на предприятието на РА, което се свежда до активи с размер на 250 милиона DEM и задължнялост от 100 милиона DEM. Според Freistaat Thüringen, Комисията би следвало да отчете това обстоятелство, което е било изрично доведено до нейно знание от страна на германските власти с писмо от 30 март 1999 г., съобразно което отпускането на помощта е съобразена с принципа на частния инвеститор в условията на пазарна икономика и следователно не представлява помощ. От друга страна, той счита, че доколкото тази изкупна цена, изплатена на едно дружество от Pils Group и следователно не е била в полза на РА, единствено от предприятията от упоменатата група следва да се иска възстановяване. Той счита накрая, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е обяснила причините поради които тя счита че, покупната цена от 3 милиона DEM изплатена от TIB и TAB представлява държавна помощ в полза на РА и CD Albrechts.

209. Комисията, подкрепена от ODS, оспорва твърдението на Freistaat Thüringen според който тя погрешно е предположила за съществуването на държавна помощ. Тя отбелязва, че въпреки че въпросите които е изпратила на германските власти с писмо от 25 ноември 1996 г., са визирали директно установяване на факта дали покупката се е извършвала съгласно пазарните условия, тези власти нито са дали пояснения в тази насока, нито са пратили копие от споразумението за саниране. А са се задоволили да обявят продажната цена, която е била договорена. В този контекст тя счита, че и е невъзможно да провери точността на тези преценки по отношение на бъдещата рентабилност на предприятието. От друга страна, тя поддържа факта, че РА е трябвало в този момент да се счита като предприятие в затруднено положение и именно на това се основава нейната преценка, че частен предприемач не би откупил РА и че покупната цена трябва да се счита като държавна помощ. Тя отбелязва в действителност, че не става ясно от информацията, с която тя разполага, че помощите са били отпуснати в рамките на план за реструктуриране позволяващ да се осигури в разумен срок рентабилността и жизнеността в дългосрочен план на предприятието. Напротив тази информация би показала, че кредиторите на банките са били доволни в следствие плащането на 120 милиона DEM от ТНА и че мерките служат за поддържане или спасяване на РА и тези мерки са били почти изключително финансирани от държавни средства. Тя изтъква от друга страна, че още с приемане на решението за откриване тя е класирала покупната цена сред нелегалните помощи за реструктуриране на базата на общите правила на помощите за спасяване и реструктуриране. Накрая, тя подчертава, че тази квалификация е била потвърдена от германските власти, които са твърдели, че помощите за счетоводството са били напълно необходими (писмо от 18 януари 1996 г.) и че РА е нямало да преживее без изплащане на тези помощи по саниране (писмо от 14 юли 1997 г.).

210. Същото така, Комисията поддържана от ODS, оспорва твърдението, според което тя била нарушила задължението за мотивация в това отношение. Тя изтъква в действителност, че доколкото тази финансова помощ вече е била определена в решението за откриване като незаконна по отношение на реструктурирането на едно предприятие в затруднено положение и след като Комисията не е получила информации опровергаващи този факт от страна на германските власти (писма от

18 януари 1996 г. и от 17 април 1997 г.), тя няма никакви основания да прави други изводи в оспорваното решение (съображения 104-111).

211. ODS изтъква от друга страна, че Freistaat Thüringen изглежда бърка изискванията със задълженията за мотивация с въпроса дали Комисията коректно е извършила проверка на фактите. Тя подчертава в действителност, че евентуална неточност на фактите приети от комисията не се отнасят до задължението за мотивация, след като Комисията е в правото си да предполага тяхната точност, след като произтичат от информация съобщена от Федерална република Германия. Тя изтъква, че доколкото е очевидно, че съгласно тази информация въпросните мерки представляват държавни помощи, Комисията не би могла детайлно да изследва всеки специфичен материален елемент по член 87, параграф 1 ЕО, но би могла да се ограничи с една повърхностна мотивация.

2. Съображения на Съда

212. Freistaat Thüringen изтъква по отношение на настоящата помощ фактическа грешка, явна грешка в преценката, а също така нарушение на задължението за мотивация.

213. По отношение на довода, основаващ се на фактическа грешка и на явна грешка в преценката, Freistaat Thüringen изтъква, че предвид информацията, с която тя разполага в момента на приемане на оспорваното решение, Комисията би могла да установи, че покупната цена от 3 милиона DEM платена от ТІВ за откупуване на дружествените дялове на РА е била съобразена с пазара.

214. В това отношение трябва да се напомни, че в решението за откриване, Комисията е отбелязала, че „ТАВ и ТІВ са платили общо 15 милиона DEM в рамките на покупката на РА, през март 1994 г.” и че, „в тази сума 3 милиона марки, отговарят на цената платена от ТІВ за да купи своите дялове от РВК” (точка 2.2.2, алинея втора от решението за откриване). По-нататък в рамките на временната си преценка на финансовата помощ, тя е подчертала, че цената от 3 милиона DEM представлява без съмнение така както и другите помощи държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (точка 3, алинея първа от решението за откриване). И тя е попитала изрично Федерална република Германия да опише подробно начина, по който тази цена е била изчислена (въпрос № 4 на приложението на решението за откриване).

215. С писмо от 30 март 1999 г., германските власти са взели отношение по този въпрос. Те са подчертали от една страна, че покупната цена не е била съобщена под формата на изчисление, а по-скоро е била резултат от преговори и от друга страна, помощта не е била получена от РА, а именно от Pilz Group. От друга страна, те са подчертали, че предвид позитивното състояние на баланса и значителното намаление на дълговете в резултат на съглашението за саниране ТІВ и ТАВ са можели по това време да считат, че един такъв ангажимент е оправдан, доколкото цената на активите на предприятието далече надвишавала размера на дълговете му. Според тези власти това заключение се налага още повече, че тези учреждения не са имали още информация за счетоводните манипулации извършени от г-н Pilz.

216. С основание Комисията е счела, че тези информации не са достатъчни, за да променят нейното заключение, според което покупната цена следва да се квалифицира като държавна помощ.

217. В действителност от една страна, германските власти не са дали информация позволяваща да се провери начина, по който цената от 3 милиона DEM е била изчислена. Фактът, че тази цена е била договорена между страните в този контекст няма никакво значение. От друга страна, по причини отбелязани в точки 199 и 200 по-горе, погрешно германските власти са се позовали на стойността на активите на предприятието, след сключване на споразумението за саниране и при непознаване от страна на TIB и на TAB на манипулациите, които са били извършени със упоменатите активи с цел да се определи покупната цена. Това заключение се налага още повече с оглед на информацията, с която тя е разполагала в момента на приемане на оспорваното решение, Комисията е могла законно да стигне до извода, че в момента на откупуването през март 1994 г., един средно интелигентен инвеститор действайки в условията на пазарна икономика е могъл да установи, че РА се намира в затруднение (вж. точки 196 и 197 - 202 по-горе).

218. За сметка на това, напълно основателно Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е пренебрегнала факта, че тази помощ е била директно изплатена на RBK. В действителност, Комисията не е привела никакво доказателство, от което да става ясно, че тази помощ е била предназначена за реструктурирането на РА или CD Albrechts. Въпреки това неоснователно в член 1, параграф 2 от оспорваното решение, Комисията е определила тази помощ като „предназначена за реструктурирането на CD Albrechts”. Накрая, Комисията не е дала никаква мотивация в оспорваното решение с цел да докаже съществуването на предимство на РА, което да е резултат от тази финансова помощ и което би оправдало тази помощ да бъде възстановена.

219. Предвид тази фактическа грешка относно самоличността на бенефициента на помощта и липсата на мотивация в това отношение в нарушение на член 253 ЕО, следва да се отмени член 1, параграф 2 от оспорваното решение, където Комисията обявява, че покупната цена от 3 милиона DEM представлява помощ „предназначена за реструктурирането на CD Albrechts”.

И – Относно даването на капитал от 12 милиона DEM от TIB на РА

1. Аргументи на страните

220. Freistaat Thüringen изтъква на първо място, че Комисията е извършила различни фактически грешки по отношение на тази помощ. Той обръща внимание на факта, че Комисията е пропуснала да установи, така както става ясно от писмата на германските власти от 18 януари 1996 г. и от 30 март 1999 г., че даването на капитал в размер на 12 милиона DEM е послужил по-точно 7,6 милиона DEM, за изплащане на част от банковите кредити покривани от гаранцията ТНА, които са били директно изплатени на Pilz Construction. По отношение на останалата част от тази сума, а именно 4,4 милиона DEM, Freistaat Thüringen отбелязва, че тази сума е била отклонена в полза на групата Pilz под формата на неизплатени разходи и неизвършени плащания в рамките на договор за управление и снабдяване, който РА е сключил с групата.

221. Той изтъква също, че по причина на тези фактически грешки, Комисията е извършила грешки в преценката и е нарушила задължението за мотивация по отношение на тази помощ. Той подчертава, че доколкото тази субсидия е послужила по-точно 7,6 милиона DEM, от нея за изплащане на част от банковите кредити покривани от гаранцията на ТНА не става дума за държавна помощ, а още по-малко за нова помощ, която да бъде несъвместима с общия пазар. Той изтъква, че след като част от субсидията е била изплатена, за да се върнат част от кредитите, които са били покрити от гаранцията ТНА и че според Комисията, отпускането на тази гаранция представлява държавна помощ, последната погрешно е счела, че сумите изплатени в рамките на намесата на основание на тази гаранция представлява също държавни помощи, тъй като това би означавало да се сметнат два пъти едни и същи суми като държавни помощи. Той счита от друга страна, че доколкото, и това вече е било доказано, отпускането на гаранция трябва да се счита като съществуваща помощ съвместима с договора, то същото важи и за настоящата финансова помощ, която е изплатена в изпълнение на задълженията произтичащи от гаранцията. Freistaat Thüringen счита въпреки това, че не е такъв случая за кредитите покрити от гаранцията ТНА, които реално са послужили за построяването на завода CD в Albrecht.

222. По отношение на останалите 4,4 милиона DEM Freistaat Thüringen счита също така, че Комисията е извършила явна грешка в преценката и е нарушила задължението за мотивация, доколкото е установено в оспорваното решение, че тази сума представлява държавна помощ в полза на РА. Той изтъква, че противно на това, което Комисията е установила в оспорваното решение тази помощ не би могла да бъде анализирана с оглед на общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране, тъй като РА не се е намирала в подобно положение. От друга страна, той изтъква че РА никога не е ползвала тази помощ, тъй като тя е послужила да финансира производството на Pilz Group в рамките на договор за управление и за доставка на продукти, които никога не са били платени. Тя счита, че ако се приеме, че тази помощ представлява държавна помощ то единствено предприятията от Pilz Group следва да я възстановят.

223. Комисията поддържана от ODS, счита че цялата аргументация по отношение на отпускането на капитал от 12 милиона DEM трябва да се отхвърли като неоснователна.

2. Съображения на Съда

224. Freistaat Thüringen изтъква, по отношение на настоящия довод различни фактически грешки и явна грешка в преценката, а също така и нарушение на задължението за мотивация.

225. Първо, трябва да се отхвърлят аргументите изтъквани от Freistaat Thüringen с цел да се покаже, че Комисията е направила фактическа грешка по отношение на отпускането на капитал от 12 милиона DEM дадени от ТГВ на РА, като е пропуснала да установи, че една част, а именно 7,6 милиона DEM, от тази помощ е послужила да върне кредитите гарантирани от ТНА, а друга част, а именно 4,4 милиона DEM, от тази помощ са били отклонени в полза на Pilz Group.

226. Трябва да се напомни, че в решението си за откриване Комисията е отбелязала, че от една обща сума от 15 милиона DEM изплатена в рамките на придобиването на съвместното предприятие от ТІВ и ТАВ, 3 милиона DEM са отговаряли на продажната цена на дружествените дялове „докато 12 милиона DEM, които са останали са били капиталов апорт за общото предприятие” и че „от тези 12 милиона DEM, 7,6 милиона DEM са послужили за изплащане на заема гарантиран от ТНА, а остатъкът от 4,4 милиона е бил използван като оборотни средства” (точка 2.2.2, алинея втора от решението за откриване).

227. В писмо от 30 март 1999 г., германските власти са потвърдили това представяне на фактите. От друга страна, никъде от материалите на делото не личи това да е било оспорено от някоя от страните.

228. При тези условия, напълно правилно с оглед на информацията, с която е разполагала в момента на приемане на оспорваното решение, Комисията е установила в съображение 34 от оспорваното решение, че по време на покупката на съвместното предприятие от ТІВ и ТАВ, последните са изплатили сума в размер на 15 милиона DEM, от които 3 милиона DEM изплатени от ТІВ на РВК за придобиване на дружествените дялове 12 милиона DEM изплатени от ТІВ за капитал на РА.

229. По-нататък, погрешно Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е пропуснала да вземе под внимание фактът, че сумата от 7,6 милиона DEM, е послужила за покриване на кредитите гарантирани от ТНА. Без да е нужно да се произнасяме по въпроса дали Комисията наистина е забравила да вземе под внимание това е достатъчно да се установи, че този пропуск дори да е извършен би бил без последица за правилността на преценката Ж по тази точка. В действителност така както беше подчертано в точка 194 по-горе, изключено е финансовите помощи дадени за изплащане на кредити от ТНА да са били сметнати два пъти, тъй като размерите на действително изплатените от ТНА суми от нейната гаранция са били определени като държавни помощи в оспорваното решение.

230. Накрая относно това, което Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е пренебрегнала да вземе под внимание фактът, че 4,4 милиона DEM, от тази помощ са били отклонени в полза на Pils Group, трябва да се препрати преценката на този довод в рамките на аргументацията на Freistaat Thüringen относно законността на заповедта за възстановяване съдържаща се в член 2 от оспорваното решение (вж. точки 307 - 348 по-долу).

231. На второ място, след като е установено, че Комисията не е извършила фактическа грешка по отношение на тази помощ, трябва да се разгледат различните аргументи изтъквани от Freistaat Thüringen с цел да се покаже съществуването на явна грешка в преценката и нарушение на правото за мотивация, по отношение на настоящата помощ.

232. В това отношение Freistaat Thüringen погрешно изтъква, че по отношение на сумата от 7,6 милиона DEM, апортът е служил за изплащане на кредити гарантирани от ТНА, Комисията е извършила явна грешка в преценката и е нарушила задължението за мотивация, квалифицирайки тази помощ като нова. В действителност самият факт, че тази помощ послужила за изплащане на кредитите

гарантирани от ТНА, е била изплатена от ТІВ позволява да се направи заключението, че не става дума за намеса на основание на тази гаранция. От тук следва, че действително става дума за нова помощ.

233. От друга страна, напълно правилно Комисията е определила настоящата помощ като помощ за реструктуриране на едно предприятие в затруднено положение. Действително така както е било подчертано в точки 196 - 202 по-горе, РА е могла да бъде определена като предприятие в затруднено положение в момента на даване на тази помощ. Но може с пълно основание да се предположи, че едно частно дружество намиращо се в ситуацията на ТІВ не би вложило капитал в предприятие в затруднено положение, такова каквото е било РА, без най-малкото да извърши подробен анализ на икономическата ситуация на предприятието и да направи план за реструктуриране. От друга страна, когато тази помощ е била определена като държавна помощ в решението за откриване германските власти не са се противопоставили на тази квалификация по време на административната процедура. Накрая така както е подчертано в точка 202 по-горе, Комисията е дала достатъчна мотивация в съответствие с изискванията на член 253 ЕО, с цел да докаже несъвместимостта на тази помощ с общия пазар.

234. Предвид упоменатото по-горе, доводите изтъквани от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ следва да се отхвърлят като неоснователни.

Й – Относно придобиването на капитала на РА от ТІВ и от ТАВ

1. Аргументи на страните

235. Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията неправилно е установила в оспорваното решение, че размерът от 33 милиона DEM отбелязан в съображение 35 от оспорваното решение представлява финансова помощ. Той изтъква, че тази сума отговаря всъщност на номиналния капитал на РА. От друга страна, той счита, че тя е извършила явна грешка в преценката като е нарушила задължението за мотивация.

236. По време на заседанието от 5 май 2004 г., Комисията е признала, че тя погрешно е установила в оспорваното решение, че придобиването от ТІВ и от ТАВ на дяловия капитал на РА, в размер на 33 милиона DEM, представлява държавна помощ. Водена от това тя се е съгласила оспорваното решение да бъде отменено по тази точка.

2. Съображения на Съда

237. Като се имат предвид декларациите направени от Комисията, по времена заседанието от 5 май 2004 г., които са вписани в протокола на заседанието, трябва да констатираме, без да има нужда да разглеждаме другите доводи приведени в това отношение, че Комисията е извършила фактическа грешка определяйки за държавна помощ придобиването от страна на ТІВ и на ТАВ на дружествения капитал на РА, в размер на 33 милиона DEM.

238. Предвид упоменатото по-горе, следва да се анулира член 1, параграф 2 от оспорваното решение, по отношение на това, че Комисията е счела за държавна

помощ и то несъвместима, предназначена за реструктуриране на дружеството CD Albrechts сумата от 33 милиона DEM, която е била използвана за придобиване на дружествения капитал на PA.

K – Относно кредита от 2 милиона DEM отпуснат от LfA на PA

1. Аргументи на страните

239. Freistaat Thüringen посочва, че в оспорваното решение, Комисията погрешно не е взела под внимание нито е мотивирала достатъчно фактът, че кредитът в размер на 2 милиона DEM отпуснат от LfA на PA не е бил изплатен на това дружество, а е послужил единствено за изплащане на банковите кредити отпуснати на РВК, които са били покривани от гаранцията на Freistaat Bayern . Но той счита, че доколкото общия размер на гаранцията 54,7 милиона DEM е вече сметнат като държавна помощ от Комисията, фактът да се счете, че този кредит също представлява държавна помощ означава да се брои два пъти една и съща сума и да се квалифицира като помощ. По същия начин той счита, че Комисията е извършила явна грешка в преценката като в оспорваното решение е счела, без да даде и най-малката мотивация, че кредита от 2 милиона DEM отпуснат от LfA представлява нова помощ. Накрая, той изтъква, че Комисията е нарушила правото за мотивация, доколкото тя не е изтъкнала причините поради които счита, че кредита от 2 милиона DEM отпуснат от LfA на PA представляват помощ несъвместима с общия пазар.

240. Комисията поддържана от ODS, счита че аргументацията изтъквана от Freistaat Thüringen по отношение на тази помощ следва да се отхвърли като неоснователна.

2. Съображения на Съда

241. Freistaat Thüringen изтъква, по отношение на настоящата помощ фактическа грешка, явна грешка в преценката и нарушение на задължението за мотивация.

242. В това отношение, следва да се разгледа на първо място, така както твърди Freistaat Thüringen дали Комисията е извършила фактическа грешка като не е взела под внимание факта, че кредитът от 2 милиона DEM даден от LfA на PA е послужил за изплащане на част от кредитите покривани от гаранциите на Freistaat Bayern .

243. В това отношение, трябва да се напомни, че в точка 2.2.2, алинея трета, на решението за откриване, Комисията е направила следните съображения:

„На 8 март 1994 г., Freistaat Bayern е сключил с посредничеството на LfA (...), два договора за заем в полза на съвместното предприятие, единият от 2 милиона DEM, а другият от 7 милиона DEM; тяхното връщане е било фиксирано в двата случая с лихва 7 % и трябва да бъде приключено на 31 март 1996 г. и на 30 март 1996 г. най-късно. Първият заем е следвало да бъде за връщане на кредита гарантиран от Freistaat Bayern .”

244. От този пасаж ясно личи, че Комисията е била информирана от факта, че заема от 2 милиона DEM отпуснат от LfA е служил за изплащане на гарантираните кредити.

245. По-нататък тя изтъква, че в рамките на административната процедура нито германските власти, нито другите заинтересовани страни са формулирали възражения с цел да коригират тази информация. Напротив в писмо от 30 март 1999 г., германските власти са потвърдили точността на това, което е било установено в решението за откриване.

246. При тези условия трябва да се приеме, че въз основа на информацията, с която е разполагала Комисията, в момента на приемане на оспорваното решение, тя е трябвало да знае, че кредита от 2 милиона DEM е послужил за изплащане на част от кредитите гарантирани от Freistaat Bayern .

247. Въпреки това, за разлика от това, което бе установено по отношение на изоставянето от дълга от 3 милиона DEM (вж. точки 123 - 130 по-горе), тази грешка няма за последствие да накърни законността на решението, след като в случая е изключено, че става дума за двойно отчитане на едно и също предимство. В действителност самият факт, че тази помощ е послужила за изплащане на кредитите гарантирани от Freistaat Bayern не води до заключението, че става дума за намеса на основание на тази гаранция. В частност този кредит е бил изплатен на РА с цел да му разреши да изплати част от кредитите покривани от гаранцията. Така въпреки, че отпускането на кредита е с цел да позволи връщането на гарантираните кредити, то това не значи, че не става дума за намеса на основание на съществуваща гаранция, а за нова помощ.

248. На второ място, Freistaat Thüringen погрешно изтъква, че Комисията е извършила фактическа грешка, след като е нарушила задължението за мотивация като е сметнала, че този кредит е бил даден на едно предприятие в затруднено положение и като е квалифицирала помощта като несъвместима с общия пазар. Трябва в действителност да се напомни, че в момента на отпускане на този кредит, РА е можело да бъде определено като предприятие в затруднено положение (вж., в това отношение, точки 196 - 202 по-горе). Но, може ефективно да се предположи, че едно частно дружество намиращо се в същата ситуация като LfA не би дало друг кредит на дружеството в затруднено положение, каквото е РА, или поне би извършило предварително проверка на икономическата ситуация на предприятието и би приело план за реструктуриране. От друга страна, докато този кредит е бил определен като държавна помощ в решението за откриване, германските власти не са се противопоставили в следствие на тази квалификация. Накрая така както е било подчертано в точка 202 по-горе, Комисията е дала достатъчна мотивация по отношение на квалифицирането на РА като предприятие в затруднено положение и от тук нататък на несъвместимостта на тази помощ с общия пазар.

249. С оглед на упоменатото по-горе, доводите изтъквани от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ трябва да се отхвърлят като неоснователни.

Л – Относно съдружническия заем от 3,5 милиона DEM даден от TIB на РА

1. Аргументи на страните

250. Freistaat Thüringen изтъква, че оспорваното решение нарушава член 87, параграф 1 ЕО и задължението за мотивация, доколкото то определя съдружническия заем от 3,5 милиона DEM като държавна помощ в полза на РА, несъвместима с общия пазар. Той изтъква в действителност, че противно на това, което Комисията е установила в оспорваното решение, този заем не би могъл да бъде разглеждан с оглед на общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране, тъй като РА не се намира в подобна ситуация. От друга страна, той изтъква, че така както става ясно от писмата на германските власти от 30 март 1999 г., съдружническия заем от 3,5 милиона DEM даден от ТІВ на РА е бил отклонен в полза на Pils Group посредством централизираното счетоводство.

251. Комисията поддържана от ODS, счита че аргументацията изтъквана от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ, трябва да се отхвърли като неоснователна.

2. Съображения на Съда

252. Freistaat Thüringen изтъква по отношение на настоящата помощ, че съществува фактическа грешка, явна грешка в преценката и нарушение на задължението за мотивация.

253. Трябва първоначално да се отбележи, че Freistaat Thüringen не оспорва констатацията изтъквана в съображение 35 от оспорваното решение, според която ТІВ е дал през април 1994 г., съдружнически заем от 3,5 милиона DEM на РА.

254. По-нататък трябва да се отбележи, че Freistaat Thüringen погрешно изтъква, че комисията е извършила правна грешка и е нарушила задължението за мотивация, прилагайки общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране и е квалифицирала този кредит като държавна помощ несъвместима с общия пазар. В действителност както е било подчертано в точки 196 - 202 по-горе, РА е можела да бъде определена като предприятие в затруднено положение в момента на даване на този кредит. Но може спокойно да се предположи, че едно частно дружество намиращо се в ситуацията на ТІВ не би дало кредит на предприятие в затруднено положение такова каквото е РА, без най-малкото да направи подробен анализ на икономическата ситуация на общото предприятие и да изработи план за реструктуриране. От друга страна, докато тази помощ е била определена като държавна помощ в решение за откриване, германските власти не са се противопоставили в следствие на тази квалификация. Накрая така както е отбелязано в точка 202 по-горе, Комисията е дала достатъчна мотивация по отношение на квалификацията на РА като предприятие в затруднено положение и от тук по отношение на несъвместимостта на тази помощ с общия пазар.

255. Накрая, по отношение на твърдението на Freistaat Thüringen, че Комисията е пропуснала да вземе под внимание факта, че тази помощ е била отклонена в полза на Pils Group, трябва да препратим преценката на този довод в рамките на аргументацията на Freistaat Thüringen относно законността на заповедта за възстановяване фигурираща в член 2 от оспорваното решение (точки 307 - 347 по-долу).

256. Предвид упоменатото по-горе, доводите изтъквани от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ трябва да се отхвърлят като неоснователни.

M – Относно кредита от 15 милиона DEM даден от LfA на Pilz Group

1. Аргументи на страните

257. Freistaat Thüringen счита, че Комисията е направила грешна преценка, по отношение на кредит от 15 милиона DEM отпуснат от LfA, доколкото той е даден директно на Pilz Group, така че няма основание да се иска неговото възстановяване от съвместното предприятие или неговите правоприменици. По-нататък той изтъква, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е отбелязала причините поради които този кредит представлява помощ в полза на PA или на CD Albrechts.

258. Комисията, поддържана от ODS, счита, че аргументацията изтъквана от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ следва да се отхвърли като неоснователна. Тя поддържа тезата, че не е от значение дали кредита от 15 милиона DEM е бил предназначен за Pilz Group, тъй като става дума за експлоатационен кредит, който трябвало да служи докато се очаква купувач на общото предприятие и по този начин той е облагодетелствал съвместното предприятие и PA.

2. Съображения на Съда

259. Freistaat Thüringen изтъква, че по отношение на настоящата помощ съществува явна грешка в преценката и нарушение на правото за мотивация.

260. Напълно основателно Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е пропуснала да вземе под внимание, че тази помощ е била изплатена директно на Pilz Group. В действителност Комисията не е дала никакъв елемент, от който да става ясно, че тази помощ е била предназначена за реструктуриране на PA или на CD Albrechts.

261. Това заключение не се нарушава от факта, че така както Комисията е установила в съображение 37 от оспорваното решение, кредита от 15 милиона DEM е трябвало да служи за подкрепа на Pilz Group в очакване на купувач на PA. В действителност освен, че Комисията не е дала никакво доказателство в подкрепа на това твърдение, не е установено дали PA действително е бил облагодетелстван от тази помощ. От тук нататък Комисията е направила явна грешка в преценката като е приела, че този кредит е бил в полза на PA.

262. С оглед на упоменатото по-горе, без да има нужда да се разглежда доводът относно нарушението на правото за мотивация, следва да се анулира член 1, параграф 2 от оспорваното решение, доколкото Комисията декларира в него, че кредитът от 15 милиона DEM представлява помощ „предназначена за реструктурирането на CD Albrechts”.

H – Относно кредитът от 15 милиона DEM отпуснат от TAB на CD Albrechts

1. Аргументи на страните

263. Freistaat Thüringen изтъква, че тъй както става ясно от писмото на германските власти от 30 март 1999 г., кредитът от 15 милиона DEM даден от TAB на CD Albrechts е бил отклонен в полза на Pilz Group. Той изтъква също така, че този кредит е бил изплатен. По нататък той изтъква, че Комисията е нарушила член 87, параграф 1 ЕО, доколкото тя счита в оспорваното решение, че кредита от 15 милиона DEM представлява държавна помощ в полза на РА. Той отбелязва в действителност, че противно на това което Комисията е установила в оспорваното решение, този кредит не трябва да се анализира с оглед на общите правила относно помощите за спасяване и реструктуриране, тъй като РА, станала CD Albrechts, не се е намирала в подобна ситуация в момента на плащането. От друга страна, той твърди, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е отбелязала причините, поради които този кредит представлява помощ в полза на РА или на CD Albrechts.

264. Комисията, поддържана от ODS, счита че аргументацията изтъквана от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ следва да се отхвърли като неоснователна.

2. Съображения на Съда

265. Freistaat Thüringen се позовава по отношение на настоящата помощ на фактическа грешка, явна грешка в преценката и нарушение на задължението за мотивация.

266. В това отношение, трябва да се отбележи, първо че Freistaat Thüringen не носи никакво доказателство в защита на своето твърдение, според което част или целия кредит е бил изплатен. От друга страна, той не показва, че по време на административната процедура Комисията е била уведомена за подобно плащане.

267. По-нататък, Freistaat Thüringen погрешно изтъква, че Комисията е извършила правна грешка и нарушение на задължението за мотивация, като е определила този кредит като държавна помощ по реструктуриране несъвместима с общия пазар. В действителност по причините изложени в точки 196 - 202 по-горе, CD Albrechts, бивше РА, можело да бъде определено като предприятие в затруднение в момента на даване на този кредит. Но би могло да се предположи, че едно частно дружество намиращо се в ситуацията на TAB не би дало кредит на едно дружество в затруднение такова каквото е CD Albrechts, без поне да извърши подробен анализ на икономическата ситуация на предприятието и да изработи план за реструктуриране. От друга страна, въпреки че тази помощ е била квалифицирана като държавна помощ в рамките на решението за откриване на процедурата, германските власти не са се противопоставили в последствие на тази квалификация. От друга страна, така както е било подчертано в точка 202 по-горе, Комисията е дала достатъчна мотивация по отношение на квалификацията на CD Albrechts като предприятия в затруднение и от тук по отношение на несъвместимостта на тази помощ с общия пазар.

268. Накрая, Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е пропуснала да вземе под внимание, че тази помощ е била отклонена в полза на Pilz Group, трябва да се решат въпросите отнасящи се до този довод в рамките на аргументацията на

Freistaat Thüringen относно законността на заповедта за възстановяване съдържаща се в член 2 от оспорваното решение (точки 318 - 344 по-горе).

269. Като се има предвид упоменатото по-горе с изключение на последващото разглеждане на последния довод, становищата изтъквани от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ трябва да се отхвърлят като неоснователни.

O – Относно кредита от 7 милиона DEM даден от LfA на CD Albrechts

1. Аргументи на страните

270. Freistaat Thüringen изтъква първоначално, че Комисията е извършила различни фактически грешки по отношение на кредит от 7 милиона DEM. Той отбелязва, че противно на това, което Комисията е установила в съображения 36 и 73 от оспорваното решение, кредита от 7 милиона DEM отпуснат от LfA на PA не е послужил за поддръжка на това дружество. Той изтъква в действителност, че вследствие на сключване на споразумението за саниране този кредит е бил използван по-точно 2 милиона DEM, от него, за да се изплатят изтеклите лихви върху банковите кредити отпуснати на RBK, които са били покривани от гаранциите на Freistaat Bayern . Той счита от тук нататък, че общия размер на гаранцията 54,7 милиона DEM е бил счетен за държавна помощ от Комисията, и фактът да се счете тази част от кредита също като държавна помощ води до това да се определи два пъти една и съща сума като помощ.

271. Freistaat Thüringen счита по-нататък, че Комисията е извършила различни правни грешки и е нарушила задължението за мотивация по отношение на тази помощ. Той оспорва в частност, че този кредит представлява държавна помощ, а още повече че става дума за нова помощ, която да е несъвместима с общия пазар. Той изтъква, че след като в размер на 5 милиона DEM, този кредит е послужил за изплащане на част от кредитите покривани от гаранцията TNA и че според Комисията даването на тази гаранция представлява държавна помощ, то тя погрешно е счела, че сумите изплащани в изпълнение на тази гаранция представляват също държавни помощи, след като това значи да се отчетат два пъти същите суми като държавни помощи. Той счита от друга страна, че доколкото така както той е вече доказал даването на гаранция трябва да се счита като съществуваща помощ съвместима с договора същото би следвало да важи за настоящата финансова помощ, която е изплатена в изпълнение на задълженията произтичащи от гаранцията. Накрая, Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, доколкото тя не е отбелязала причините, поради които счита кредита от 7 милиона DEM за помощ несъвместима с общия пазар в полза на CD Albrechts, докато сумата от 5 милиона DEM, на този кредит е послужила единствено за да се изплатят банковите кредити предназначени за реконструкцията на завода CD в Albrechtà, които са били изплатени единствено на Pilz Construction и сумата от 2 милиона DEM, позволила да се платят лихвите по кредитите покривани от тази гаранция.

272. Комисията поддържана от ODS, счита че аргументацията представена от Freistaat Thüringen по отношение на настоящата помощ, трябва да се отхвърли като неоснователна.

2. Съображения на Съда

273. Freistaat Thüringen изтъква, по отношение на настоящата помощ различни фактически грешки, явна грешка в преценката и нарушение на правото за мотивация.

274. В това отношение, следва да се разгледат първо така както го изтъква Freistaat Thüringen, дали Комисията е направила фактическа грешка като не е взела под внимание, че този кредит от 7 милиона DEM отпуснат от LfA на PA е послужил от една страна, в размер на 2 милиона DEM, да гарантира бъдещите лихви по кредитите покривани от гаранцията на Freistaat Bayern и от друга 5 милиона DEM, за изплащане на част от кредитите покрити от гаранцията ТНА.

275. В това отношение, трябва да се напомни, че в решението за откриване, Комисията е извършила следните констатации:

„На 8 март 1994 г., Freistaat Bayern е сключил чрез LfA (...), два договора за заем в полза на съвместното предприятие, единият за 2 милиона (DEM), а другият за 7 милиона DEM; техните условия са и в двата случая 7% и изплащането трябва да се извърши респективно на 31 март 1996 г. и 30 март 1996 г. най-късно. Първият заем е бил използван за изплащане на кредита гарантиран от Freistaat Bayern . По отношение на втория заем от 5 милиона DEM той е бил използван, за да се намали размера на заема гарантиран от ТНА и двата останали милиона DEM са били използвани като оборотни средства.”

276. От този пасаж става ясно, че Комисията е била информирана преди откриването на формалната процедура за факта, че 5 милиона DEM, от 7 милиона DEM заем даден от LfA са послужили за изплащане на кредитите гарантирани от ТНА. За сметка на това на този стадий на процедурата тя не изглежда да е била информирана за факта, че останалите 2 милиона DEM от този втори заем от 7 милиона DEM даден от LfA са послужили, за да се гарантират плащанията на бъдещите лихви по кредитите гарантирани от Freistaat Bayern .

277. Но трябва да се отбележи, че в рамките на административните процедури, германските власти са формулирали становища относно използването на този заем. И наистина в писмото от 30 март 1999 г., те първоначално са подчертали, че 5 милиона, от този заем не са послужили за изплащане на кредитите гарантирани от Freistaat Bayern, а на кредитите гарантирани от ТНА. След това тези власти са отбелязали, че 2 милиона DEM оставащи са били трансферирани на частните банки с цел да се гарантира плащането на лихвите, чиито падеж предстои.

278. При тези условия следва да се направи заключението, че предвид информацията, с която е разполагала в момента на приемането на оспорваното решение, Комисията е следвала да знае, че кредит от 7 милиона DEM е бил даден от LfA и че той е послужил от една страна, в размер на 5 милиона DEM, за изплащане на една част от кредитите гарантирани от ТНА, а от друга в размер на 2 милиона DEM, за гарантиране плащанията на бъдещите лихви по кредитите покривани от Freistaat Bayern .

279. Трябва въпреки това да се отбележи, липсата на констатация по-специално в оспорваното решение, нещо което не е имало отражение върху законността на последното по отношение на това плащане.

280. В действителност, дори да се предположи, че Комисията е взела под внимание факта, че сумата от 5 милиона DEM, от кредит от 7 милиона DEM е била използвана за изплащане на кредитите гарантирани от ТНА, това обстоятелство не би променило нейната преценка по отношение на тази помощ, след като поради мотивите изложени в точка 194 по-горе, финансовите помощи дадени за изплащане на кредити, гарантирани от ТНА са различни от сумите изплащани от ТНА на основание на тази гаранция.

281. От друга страна, погрешно Freistaat Thüringen изтъква, че по отношение на сумата от 5 милиона DEM, този кредит е послужил за изплащане на кредитите гарантирани от ТНА, Комисията е извършила грешка в преценката и е нарушила задължението за мотивация като е определила тази помощ като нова помощ. В действителност самият факт, че тя е послужила за изплащане на кредитите гарантирани от ТНА не позволява да се направи извода, че става дума за нова намеса на основание на тази гаранция. В частност този кредит е бил изплатен на съвместното предприятие, за да му позволи да плати част от кредитите покривани от тази гаранция. От тук следва, че въпреки, че даването на кредити позволява да се платят гарантирани кредити то това не значи, че не става дума за нова помощ, а не за намеса на основание на вече съществуваща гаранция.

282. Накрая, по отношение на 2 милиона DEM, настоящата помощ е била използвана за изплащане на бъдещи лихви по кредитите гарантирани от Freistaat Bayern, Freistaat Thüringen не показва по какъв начин този факт би могъл да промени преценката на Комисията, що се отнася, до тази помощ, а именно че става дума за помощ несъвместима с общия пазар, след като тя е била дадена в нарушение на общите правила за помощи при спасяване и реструктуриране.

283. Предвид упоменатото по-горе аргументите изтъквани от Freistaat Thüringen, по отношение на настоящата помощ следва да се отхвърлят като неоснователни в своята цялост.

II – Относно кредита от 9,5 милиона DEM даден от TAB на CD Albrechts

1. Аргументи на страните

284. Freistaat Thüringen изтъква, че в оспорваното решение, Комисията не е взела под внимание факта, че този кредит е бил изцяло изплатен. Той подчертава също така, че този кредит е единствения от който реално се е ползвал CD Albrechts доколкото през декември 1994 г., връзките в Pilz Group са били окончателно приключени. От друга страна, той изтъква, че Комисията би следвало да прецени този заем с оглед на критерия на инвеститора в пазарна икономика, а именно като вземе под внимание финансовите трудности, които CD Albrechts е трябвало да посрещне поради незаконосъобразните действия на Pilz Group.

285. Комисията изтъква, че не е получила информация по отношение на евентуално изплащане, така че тя е била в правото си да мисли, че този кредит не е бил още изплатен.

2. Съображения на Съда

286. По отношение на аргументацията на Freistaat Thüringen относно настоящата помощ, достатъчно е да се установи, че Freistaat Thüringen не привежда никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, според което тази помощ е била изплатена. От друга страна, дори и да предположим, че той е бил в състояние да приведе доказателство за това изплащане то не е по-малко важно, че той е пропуснал да приведе това доказателство в рамките на административната процедура, така че той не може да обвинява Комисията, че не го е взела под внимание в рамките на оспорваното решение. Накрая, аргументът на Freistaat Thüringen базиращ се на това, че отпускането на помощта отговаря на разумно поведение на частен инвеститор не би могло да издържи, тъй като предвид съображенията изтъкнати в точка 217 по-горе, в случая въпроса да се знае дали ТАВ е действал като частен инвеститор няма значение върху преценката на съвместимостта на помощта с общия пазар и следователно е без значение за нас.

287. Предвид упоменатото по-горе доводите изтъквани от Freistaat Thüringen относно настоящата помощ следва да се отхвърлят като неоснователни.

P– Относно лихвите в общ размер от 21,3 милиона DEM

1. Аргументи на страните

288. Freistaat Thüringen изтъква първо, че Комисията е нарушила задължението за мотивация, по отношение на лихвите. Той изтъква, че в нито един момент в оспорваното решение, Комисията не е направила констатации, или не е дала уточнения по отношение на размера от 21,3 милиона DEM представляващи не получени лихви върху различните помощи. Според него това е толкова поучудащо, след като тези суми изплатени в рамките на споразумението за саниране с цел освобождаване на гаранциите са съдържани вече една голяма част от лихвите. Freistaat Thüringen счита от друга страна, че доколкото оспорваното решение предвижда, че помощите за възстановяване трябва да бъдат увеличени с референтния лихвен процент, Комисията е трябвало ясно да обясни за какви лихви става дума и защо те са били вменени на съвместното предприятие и на неговите правоприемници. Според него Комисията не е могла в това отношение да се ограничи до просто препращане на информацията съобщени от държавата-членка.

289. По нататък, Freistaat Thüringen отхвърля твърдението на Комисията, според което последната е била задължена предвид съобщенията на германските власти да поиска връщане на предимствата в областта на лихвите, а именно 21,3 милиона DEM. Той изтъква от една страна, че Комисията не е дала никакво доказателство за това, че германските власти са твърдяли подобно нещо и от друга, че следва да се приеме, че дори тези власти да са направили подобна декларация – нещо което Freistaat Thüringen оспорва – това не би оправдало липсата на материални констатации по отношение на изчисляване размера на лихвите.

290. От друга страна, Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията е нарушила член 87, параграф 1 ЕО, доколкото тя в оспорваното решение произволно е определила на 21,3 милиона DEM претендираните облекчения при лихвите, от които съвместното предприятие и нейните правоприменици са се възползвали.

291. Комисията, поддържана от ODS, оспорва в тяхната цялост аргументите на Freistaat Thüringen по отношение на предимствата върху лихвите в размер на 21,3 милиона DEM.

292. Тя изтъква първо, че е била принудена да приеме решение с оглед информацията, които са били съобщени от германските власти, а именно, че различните плащания са се ползвали от облекчения на лихвите представляващи най-малко 21,3 милиона DEM за периода между 1993 г. и 1998 г. (съображение 40 от оспорваното решение). Тя счита от друга страна, че забележката на Freistaat Thüringen относно лихвите, които трябва да се внасят съгласно заповедта за възстановяване е неправилна, след като размерът от 21,3 милиона DEM представлява само облекченията на лихвите, които са били направени на предприятието и които от тук нататък сами по себе си представляват помощ. Според нея трябва да ги разграничим от лихвите, които трябва да бъдат изплатени от датата на плащането на помощите, които съгласно член 2, параграф 2 от оспорваното решение, се изчисляват на базата на референтни лихви приложими при изчисляване на помощите с регионална насоченост.

293. От друга страна, тя отхвърля твърдението на Freistaat Thüringen, според което тя произволно е фиксирала размера на облекчението на лихвите най-малко на 21,3 милиона DEM, без да вземе под внимание, че тези плащания са били от полза на различни предприятия и факта, че това облекчение вече от части е било взето под внимание при изчисляване на някои размери. Тя припомня в действителност, че не крайния адресат на финансовите помощи в рамките на една група предприятия е определящ за изчисляване на изплатените помощи, а именно в случая обективния адресат съвместното предприятие и неговите наследници. Освен това Комисията подчертава, че общия размер на облекченията под формата на лихви фигуриращи в оспорваното решение не е произволен, а може да бъде изведен от съображение 40 от оспорваното решение, и се базирана сведения дадени от германските власти.

294. Накрая, тя оспорва да е нарушила задължението за мотивация, по отношение на предимствата дадени под формата на лихви. Тя изтъква в това отношение, че при липса на ясни информации от страна на германските власти, тя е била задължена да се довери на размера от 21,3 милиона DEM така както той произтича от съображение 40 от оспорваното решение, и е бил цитиран от германските власти като представляващ цялата съвкупност на облекчения в областта на лихвите, от които се е ползвало съвместното предприятие и неговите правоприменици. От друга страна, тя счита, че това предимство е било изчислено на основата на общите правила за помощите при спасяване и реструктуриране и че на това основание е била считана като незаконна помощ при реструктурирането. Накрая по отношение на твърдението на Freistaat Thüringen според което тя не е отбелязала в каква степен е взела под внимание при съставянето на общата сума на предимствата в областта на лихвите на факта, че два кредита са служили, за да изплатят лихви върху кредитите, тя изтъква, че съгласно информацията, с които е разполагала тя не би могла да има друг избор освен да стигне до заключение, че става дума за

заеми, които следвало да се считат като незаконни помощи за реструктурирането на предприятия в затруднено положение.

2. Съображения на Съда

295. Трябва да се установи, че в отговор на писмен въпрос отправен от Съда, Федерална република Германия е подчертала, че нейните служби не са съобщавали на Комисията данни, от които да личи, че облекченията в лихвите дадени в рамките на проекта за завод за CD в Albrecht се равняват най-малко на 21,3 милиона DEM за периода от 1993 г. до 1998 г. Тя от друга страна, изтъква че тази цифра е в противоречие с размера на лихвите, които са отбелязани в писмо на германското правителство от 17 април 1997 г., а именно 14,9 милиона DEM.

296. По отношение на Комисията, тя е потвърдила в своя отговор на писмения въпрос на Съда, че тя не е в състояние да докаже, че е получила от германските власти данни, според които въпросната помощ се равнява на 21,3 милиона DEM.

297. При тези обстоятелства, трябва да се установи, че Комисията е извършила фактическа грешка, констатирайки в съображение 40 от оспорваното решение, че „според данните на германските власти тези плащания са били облекчения в областта на лихвите представляващи най-малко 21,3 милиона DEM от края на 1993 г. до 1998 г.”.

298. Пред упоменатото по-горе и без да е необходимо да се разглеждат другите доводи в това отношение, следва да се анулира член 1, параграф 2 от оспорваното решение, който включва сумата в размер на 21,3 милиона DEM, като облекчения на лихвите дадени в рамките на реструктурирането на завода CD в Albrecht.

III – Относно доводите касаещи законността на член 2 от оспорваното решение

A – Първоначално разглеждане

299. Freistaat Thüringen поддържан от Федерална република Германия изтъква, че в член 2 от оспорваното решение, Комисията нарежда връщане на помощите на LCA, CDA, и на „всички други предприятия, на които активите и/или инфраструктурата на RBK, съвместното предприятие или на PA са били и ще бъдат прехвърлени”, тази разпоредба е незаконна, поради фактът че задължението за възвръщане, което фигурира в нея се основава на много грешки в констатация на фактите и противоречи на член 87, параграф 1 ЕО и на член 88, параграф 2 ЕО, като нарушава задължението за мотивация и принципа на спазване на правото на защита, а също така нарушава принципите на юридическа сигурност и на пропорционалност.

300. Съдът решава да разгледа първо аргументацията на Freistaat Thüringen, съгласно която заповедта за възстановяване предвидена в член 2 от оспорваното решение нарушава член 87, параграф 1 ЕО и член 88, параграф 2 ЕО.

Б – Относно нарушението на член 87, параграф 1 ЕО и на член 88, параграф 2 ЕО

1. Аргументи на страните

301. В защита на довода си основаващ се на нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и на член 88, параграф 2 ЕО, Freistaat Thüringen изтъква, че Комисията не би могла да изисква от Федерална република Германия, тя да си възвръща помощи от предприятия, които не са били облагодетелствани от въпросните помощи. Тя изтъква, че първо помощите са били отклонени в една голяма степен в полза на предприятия от Pilz Group, и че второ, така както комисията е установила в съображение 103 от оспорваното решение, MTDA, станала CDA, не се е ползвала от помощите в рамките на откупуване на активите на CD Albrechts, станала LCA, след като е платила пазарна цена и трето, че част от помощите са били изплатени директно на Pilz Group.

302. От друга страна, той поддържа, че Комисията не би могла да изисква възвръщане на помощите от трети лица като се ограничи само да констатира една ситуация на заобикаляне. Той твърди първо, че Комисията не може да визира заповед за възстановяване от трето лице, без да упомене изрично с какво той се облагодетелствал от помощта. От друга страна, той счита, че обективните критерии, които тя използва за да се констатира една ситуация на заобикаляне – обектът на трансфера, цената на покупката, самоличността на съдружниците или държателите на капитала на старото предприятие, купувачът, датата на реализиране на трансфера и търговския характер на последния – които са били изброени в съображение 118 от оспорваното решение, не са били удовлетворени в случая.

303. Комисията подкрепяна от ODS, отрича аргументацията на Freistaat Thüringen в неговата цялост, тази аргументация цели да покаже, че тя е нарушила член 87, параграф 1 ЕО и член 88, параграф 2 ЕО, изисквайки от Федерална република Германия, тя да пожелае връщането на помощта дадена на LCA, на CDA и на всяко предприятие, на което активите и инфраструктурата са общи и са били или ще бъдат прехвърлени с цел да се изяснят последствията от оспорваното решение.

304. Тя уточнява първо, в общи линии своята гледна точка, по отношение на определяне на тези които трябва да връщат помощите в рамките на отстъпване на дружествени дялове от дружеството длъжник или на активи на последното. В това отношение тя започва с наблюдение, че въпросът не създава сериозни проблеми, когато става дума за прехвърляне на дружествени дялове, тъй като дружеството длъжник продължава да съществува, а само се е променила собствеността. Според нея от съдебната практика става ясно, че в тази хипотеза задължението за възвръщане остава у дружеството, което е получило помощи или при неговите правоприменици, независимо от промените настъпили в структурата на собствеността и евентуалното взимане под внимание на задължението за връщане при определяне на условията за продажба. Тя отчита, че като продължава да осъществява субсидираната дейност това дружество продължава да се ползва с облагите на помощите и продължава да накърнява конкуренцията. По-нататък, тя счита че няма също така затруднения в случай, когато активите на дружеството бенефициент са прехвърлени на дружества принадлежащи към същата група. Тя отчита в действителност, че в този случай освен дружеството длъжник, трябва връщат помощите и дружествата от групата, които благодарение на трансфера на тези активи са могли да извлекат полза от благоприятните последствия на помощите като получат икономическо предимство. От друга страна, що се касае до

продажбата на трети предприятия на активите на дружествата длъжници, Комисията прави разлика според това дали те са били продадени „на блок” или на части. Според нея, когато активите са били продадени на части, на пазарна цена, купувачите не са длъжни да връщат помощите, защото след като е направено разделно продаване на активите, дейността на длъжника е изчезнала. Помощта дадена преди прехвърлянето на активите вече не е в състояние да накърни конкурентите на предприятието длъжник. От друга страна, Комисията счита, че ситуацията е различна, когато активите са продадени „на блок” така, че да позволяват на купувача да продължи дейността на дружеството длъжник. В действителност, според Комисията при тази хипотеза продължаването на субсидираната дейност може да продължи да накърнява конкуренцията, така че специално внимание следва да се обърне с цел да се предотврати продажбата на активи на дружеството длъжник да породи едно заобикаляне на задължението за връщане чрез „покриване” на продадените активи. Тя изтъква, че такова заобикаляне не би могло да бъде изключено, когато то става на пазарен принцип, но въпреки това активите на дружеството длъжник се прехвърлят в рамките на безусловна процедура и открита за всички конкуренти на дружеството.

305. С оглед на тези принципи, Комисията счита, че тя правилно е изисквала връщането на помощта от страна на LCA и на CDA, след като:

– CDA продължава икономическите действия на първоначалния бенефициент на помощта като използва „заразени” средства за производство, които е придобила вътре в група предприятия свързани под контрола на ТІВ;

– CDA и LCA продължават да се ползват от незаконно отпуснатите помощи на съвместното предприятия – а също така и на правоприемните му –, и в това отношение накърняването на конкуренцията дължащо се на отпускането на тези помощи продължава да има своето въздействие върху CDA и LCA;

– изкупната цена с общ размер 35,3 милиона DEM, платени под формата на откупване на пасивите (съображение 102 от оспорваното решение), във всички случаи е останала в една и съща група предприятия, поради контрола който ТІВ упражнява еднакво върху CDA и LCA;

– в случая на събиране на предприятия, които са икономически интегрирани, трябва да се държи сметка за покупната цена би било противно на задължението Ж да избягва заобикаляне на своите решения и на задължението на държавите-членки да се грижат за спазване на нейните решения (съображения 118 и 119 от оспорваното решение).

306. На последно място, Комисията изтъква, че погрешно Freistaat Thüringen е посочил, че тя не би могла да изисква връщане от CDA и LCA на помощите, които са били изплатени директно или са били отклонени в полза на Pilz Group. Тя изтъква в действителност, тези помощи са дошли в полето на действие на съвместното предприятие или на неговите правоприемници дори ако в последствие са били веднага отклонени, за да бъдат в полза на другите дружества от Pilz Group. Според Комисията, малко е значението в това отношение на факта, че тези помощи не са били реално от полза на съвместното предприятие. Тя изтъква в действителност, че в решението от 20 март 1997 г., Alcan Deutschland (дело

C-24/95, *Rescueil*, стр. I-1591), Съдът е счел, че възражението основаващо се на липса на обогатяване не представлява достатъчна причина за противопоставяне на връщането на помощите. Тя счита, че разсъжденията на съда се прехвърля към случая, както по настоящото дело, където механизмите за трансфер на активи вътре в една група предприятия на практика правят така, че обогатяването изчезва за първоначалния бенефициент на помощта. Според нея в такъв случай е изключено да се вземе под внимание възражението за изчезване на обогатяването, което се използва, а напротив да се вземе предвид незаконните облаги на предприятията от групата, които са получили първоначално помощи, на които те са били адресати. По същия начин тя счита, че ПВ и предприятията свързани с нея не могат да се позовават от това възражение, след като отклоненията на помощите от *Pilz Group* също така могат да бъдат вменени на съвместното предприятие и на неговите правоприменици.

2. Съображения на Съда

307. Първоначално, трябва да се напомни, че съгласно правото на Общността, когато установи, че помощите са несъвместими с общия пазар, Комисията може да задължи държавата-членка да си възвърне тези помощи от бенефициентите (Решения по дело 70/72 Комисия/Германия от 12 юли 1973 г., *Rescueil*, стр. 813, точки 13 и 20; и дело Германия/Комисия, точка 176, точка 73).

308. Премахването на една незаконна помощ чрез възвръщане е логично последствие от установяването на нейната незаконност и визира възвръщане на първоначалното положение (Решение по дело Германия/Комисия, точка 176, точка 74).

309. Тази цел се постига веднага, след като въпросните цели увеличени в лихвите за забава бъдат върнати от бенефициента или с други думи от предприятията, които ефективно са се облагодетелствали от тях (вж., по-специално Решение по дело C-303/88 Италия/Комисия от 21 март 1991 г., *Rescueil*, стр. I-1433, точки 57 и 60). Чрез това възвръщане, бенефициентът губи предимството, от което се ползва на пазара по отношение на своите конкуренти и ситуацията от преди изплащане на помощта е възстановена (Решение по дело C-350/93 Комисия/Италия от 4 април 1995 г., *Rescueil*, стр. I-699, точка 22).

310. От тук следва, че основната цел на изплащането на една държавна помощ изплатена незаконно е да премахне нарушаването на конкуренцията предизвикано от конкурентното предимство дадено от незаконната помощ (Решение Германия/Комисия, точка 176, точка 76).

311. С оглед на тези общи съображения, трябва да се разгледа законността на заповедта за възвръщане съдържаща се в член 2 от оспорваното решение.

312. В това отношение, трябва да се разгледа отделно законността на тази заповед, доколкото тя изисква връщане на помощите от LCA, от една страна и от CDA, от друга. Безспорно е, че противно на LCA, която трябва да се счита като директен правоприменик на съвместното предприятие и на PA, не е такъв случая със CDA. В оспорваното решение, разпростирането на заповедта за възстановяване към

последната в действителност се основава на съществуването на ситуация на заобикаляне.

313. По отношение на възстановяването на помощта от LCA, Freistaat Thüringen изтъква, че тази заповед е незаконна, доколкото включва помощите, които са били изплащани директно на Pils Group, от една страна, и помощите въпреки, че са изплащани на съвместното предприятие и на РА, са били отклонени в полза на последната група от друга.

314. В това отношение, трябва да се отбележи, че както става ясно от таблиците съдържащи се в съображения 32 и 39 от оспорваното решение, помощта описана в член 1 от това решение, включва действително няколко броя помощи, които са били изплатени директно на Pils Group и РВК, едно предприятие принадлежащо на тази група. Такъв е в частност случая с помощта дадена на РВК на основание на гаранцията на Freistaat Bayern (LfA) в размер на 54,7 милиона DEM, помощта дадена на РВК на основание отказа от дълга в размер на 3 милиона DEM, помощта дадена на РВК на основание продажната цена на дяловете на РА, в размер на 3 милиона DEM и помощта дадена на Pils Group на основание на кредит от 15 милиона DEM.

315. По отношение на първите две помощи безспорно е, че въпреки, че са били изплатени директно на РВК, тези помощи са били предназначени за финансирането на построяването на CD в Albrecht, така че като се направи разграничение от отклонението на тези помощи в полза на други предприятия от Pils Group и от нарушение на задължението за мотивация, по отношение на дълга от 3 милиона DEM, по принцип основателно Комисията е наредила връщането от страна LCA (вж., по-специално Решение по дело C-457/00 Белгия/Комисия от 3 юли 2003 г., Rescuel, стр. I-6931, точки 55 - 62).

316. По отношение на покупната цена от 3 милиона DEM и кредита от 15 милиона DEM, трябва да се установи, че така както е определено в точки 218 и 260 по-горе, тези помощи са били изплатени директно на Pils Group и не са били предназначени за реструктурирането на съвместното предприятие и на РА. Следователно е изключено те да могат да се считат като ползвали се ефективно от тези помощи. Както вече е било отсъдено в точка 261 по-долу, това заключение не се накърнява от факта, така както Комисията е установила в съображение 37 от оспорваното решение, че кредита от 15 милиона DEM е трябвало да послужи за подкрепа на Pils Group, докато очаква евентуален купувач на РА. В действителност, Комисията не е дала никакво доказателство в подкрепа на това твърдение и не доказано, че РА действително е била облагодетелствана от тази помощ.

317. От тук нататък, доколкото тя заповядва на LCA, възвръщането на описаните в член 1, помощи като включва в тях помощта дадена на РВК на основание покупната цена от 3 милиона DEM, а също така помощта дадена на Pils Group като кредит в размер на 15 милиона DEM, член 2 от оспорваното решение не е съобразен с принципите регулиращи възвръщането на законните държавни помощи.

318. Следва по-нататък да разгледаме аргументацията на Freistaat Thüringen, според която заповедта за възвръщане е незаконна, доколкото се отнася до помощите,

които въпреки че са били предназначени за съвместното предприятие и РА, са били отклонени в полза на предприятията от Pils Group.

319. В това отношение, трябва да се отбележи, че оспорваното решение съдържа голям брой констатации относно заобикалянето в полза на Pils Group, на помощите описани в член 1 от оспорваното решение. Така от текстовете на съображения 27, 33, 38 и 63 - 75 от оспорваното решение става ясно, че голяма част от помощите отпускани за строителство за консолидация и реструктуриране на завода CD в Albrecht са били отклонени в полза на предприятията от тази група. От тези констатации, също така става ясно, че отклоняването на помощите е било реализирано чрез надписване на услуги извършени в рамките на строежа на завода, посредством системата за централизирано счетоводство, съществуваща в рамките на Pils Group, също така и чрез липса на плащане на продукти, които са били доставяни и на услуги, които са били извършвани от съвместното предприятия и от РА, в полза на Pils Group.

320. По същия начин следва да се констатира, че обвинителния акт депозиран пред Landgericht Mühlhausen, и който е представен от германските власти в рамките на административната процедура, съдържа известен брой елементи, позволяващи да се определи поне приблизително размера на отклоняването на помощите в полза на Pils Group. Противно на това, което изтъква Комисията самият факт, че този акт се отнася до незаконни действия извършени в рамките на отпускане на субсидии и премии за инвестиции от страна на Freistaat Thüringen, не позволява сам по себе си да се стигне до заключение, че елементите, които се съдържат в него нямат значение за преценките, които Комисията е длъжна да направи. В действителност този акт съдържа, включително описание на различни механизми използвани в рамките на злоупотребите и преценка на инвестициите, които са инвестирани, а също така и точни и полезни указания, за да се разбере обхвата на отклоняването.

321. При тези условия трябва да преценим, че поне в момента, когато е прието оспорваното решение, Комисията е разполагала с достатъчно данни, от които е било ясно, че съвместното предприятие и РА не са ползвали ефективно голяма част от помощите предназначени за строителство, консолидация и реструктуриране на завода CD в Albrecht. От друга страна, тези данни са позволявали да се определи поне приблизително размера на отклоненията.

322. Истина е, така както твърди Комисията, че от материалите по делото не е ясно, че германските власти са дали точни данни, по отношение на частта от помощите, които са били отклонени в полза на Pils Group.

323. Въпреки това следва да се установи, че без оглед на факта, че са били налице необходимите в това отношение доводи (вж., по-специално Решение Германия и Pleuger Worthington/Комисия, точка 71, точка 29), от нито едно от доказателствата по делото не е ясно, тя да е искала от германските власти допълнителни уточнения по тази точка. Но така както става ясно от решението за откриване, тя е знаела най-малкото от 1997 г., за отклоняването на голяма част от помощите. От тук нататък тя е действала с оглед на информацията, с която е разполагала в момента на приемане на оспорваното решение и е имала пълно право да изисква връщането на LCA на помощите описани в член 1, по отношение на тези, за които е знаела или е могла да знае, че не са били ползвани от общото предприятие от РА.

324. От друга страна, трябва да се отхвърли аргументацията на Комисията, според която приложното поле на заповедта за връщане, съдържащо се в член 2 от оспорваното решение е било оправдано поради принадлежността на общото предприятие и на неговите правоприменители на група предприятия свързани между които е съществувала вътрешна връзка за прехвърляне на активи. В действителност, освен факта, че общото предприятие е било част от Pils Group единствено през периода между октомври 1992 г. и края на декември 1993 г., то е напълно ясно от констатациите фигуриращи в оспорваното решение, че в случая механизмите за прехвърляне съществуващи в тази група са били използвани единствено в ущърб на упоменатото предприятие, а не в негова полза. Не може от тук нататък да се твърди, че поради принадлежността си към тази група, общото предприятие е могло ефективно да се ползва от помощи, на които не е било бенефициент.

325. От тук нататък, доколкото тя нарежда на LCA, възвръщането на описаните в член 1, помощи включително и тези, за които е установено, че последното предприятие не е ползвало ефективно, член 2 от оспорваното решение не е съобразен с принципите регулиращи връщането на незаконни държавни помощи.

326. След това, доколкото член 2 от оспорваното решение нарежда връщането на помощта описана в член 1 от упоменатото решение на CDA, то от това решение става ясно, че Комисията в основни линии е базирала своята преценка върху съществуването на воля за отклонение на последствията на това решение, което според Комисията личи обективно от факта, че CDA се ползва от помощ, която е била преди това отпусната на РВК, на съвместното предприятие на РА, на CD Albrechts, доколкото тя използва части от активи на тези предприятия и продължава тяхната дейност (съображения 118 и 120 от оспорваното решение).

327. Този аргумент не може да бъде приет.

328. Действително, така както личи от размяната на кореспонденция между германските власти и Комисията в рамките на административната процедура, прехвърлянето на част от активите на LCA на CDA е имало за цел спасяване на тази част от експлоатацията на LCA като Ж осигури възможност за развитие извън юридическите несигурности и икономическите рискове, които са заплашвали LCA. По същия начин, различни доказателства са били дадени от Комисията и от ODS в рамките на сегашния спор, които могат да ни накарат да направим заключение, че благодарение на трансфера на активи CDA действително продължава дейността на общото предприятие на РА и на CD Albrechts.

329. Въпреки това, тези елементи не позволяват сами по себе си, да докажат съществуването на воля за отклоняване на последствията от заповедта за връщане в конкретния случай.

330. Този заключение се налага още повече, че е било констатирано в съображение 103 от оспорваното решение една пазарна цена, платена от CDA за добиване на част от активите на LCA, така че тази операция не показва, че CDA запазва

ефективно конкурентно предимство свързано с ползването на помощите дадени на LCA (вж., по-специално Решение Германия/Комисия, точка 176, точка 92).

331. В един подобен случай, не би могло да се счита, че така както Комисията изтъква в своите писма, че в следствие купуването на активи от CDA, LCA остава като „празна черупка по отношение, на която не може да се иска връщане на незаконни помощи”.

332. В действителност, като се вземе предвид факта, че LCA се намира в ликвидация от откриване на процедурата по фалит през октомври 2000 г., трябва да се напомни, че съгласно съдебната практика относно предприятия бенефициенти на помощи изпаднали във фалит, че връщането на предишната ситуация и елиминирането на накърняването на конкуренцията, което е резултат от незаконосъобразно изплатените помощи по принцип може да се осъществи чрез вписване в пасивите на предприятието в облигация, едно задължение за връщане на въпросните помощи. В действителност според съдебната практика едно подобно вписване би било достатъчно, за да се осигури изпълнението на решение нареждащо връщането на държавните помощи несъвместими с общия пазар (вж., по-специално Решения по дело 52/84 Комисия/Белгия от 15 януари 1986 г., *Rescueil*, стр. 89, точка 14; и дело C-142/87 от 21 март 1990 г., *Белгия/Комисия, Rescueil*, стр. I-959, точки 60 и 62).

333. По-нататък, Федерална република Германия е заявила, без да бъде опровергана от Комисията от една страна, че само част от активите са били продадени на CDA, а именно недвижимостите, експлоатационните мощности и всичко, което може да се реализира краткосрочно, техническите умения и дистрибуцията и че от друга страна, този начин на действие е позволил да се получи по-голяма сума, отколкото тази, която би се получила като се продават отделно тези части от активите.

334. Това заключение не би могло да бъде накърнено от факта, че посредством покупната цена, която е била платена под формата на откупуване на пасиви. Трябва в действителност да се отбележи, че тази форма на плащане не е произвела негативен ефект върху положението на кредиторите, след като намалението на актива на дружеството е било компенсирано от съответстващо намаление на неговия пасив.

335. Препращането от страна на Комисията към съображение 118 от оспорваното решение не позволява да приемем този анализ. Следва в действителност да се установи, че в този съображение, Комисията излага по общ и илюстративен подход критериите, които прилага с цел да определи дали една специфична операция прикрива заобикаляне. За сметка на това този пасаж не съдържа никакво приложение на тези критерии към конкретния случай.

336. От тук нататък, трябва да се направи заключението, с оглед на фактическите констатации включени в оспорваното решение, Комисията не е могла да направи заключението, че съществува воля за заобикаляне на въздействието на заповедта за връщане в конкретния случай.

337. По отношение на фактическите елементи, изтъквани от Комисията в рамките на своите писма и в съдебно заседание, трябва да констатираме, че не фигурират никъде в оспорваното решение и от тук нататък не могат да бъдат използвани за оправдаване на разпространето на заповедта за възвръщане спрямо CDA.

338. Съдът счита, че тези различни елементи не могат да докажат съществуването на ситуация за заобикаляне в конкретния случай.

339. В случая Комисията погрешно изтъква, че откупуването на активи е станало в рамките на групата TIB, т.е. в рамките на една група свързани предприятия. Трябва в действителност да отбележим, че освен съществуването на група TIB не е констатирано в оспорваното решение и Комисията не привежда никакво доказателство, от което да личи, че LCA и CDA принадлежат към подобна група предприятия, а още повече че тези предприятия са свързани с механизъм за прехвърляне на активи. Напротив от подробностите дадени в това отношение от Freistaat Thüringen от CDA, че TIB действа съгласно своите устави като акционерно дружество.

340. Трябва да се отхвърли твърдението на Комисията, според което откупуването на активи от CDA не отговаря на икономическа логика. Трябва в действителност да констатираме, че в рамките на административната процедура, германските власти са подчертали многократно, че откупуването на част от активите на LCA от CDA отговаря на подобна логика. Но въпреки, че „търговския характер на трансфера на активи” представлява един от аспектите, които тя взема под внимание с цел определяне съществуването на заобикаляне (съображение 118 от оспорваното решение), Комисията не е изтъкнала в оспорваното решение никакъв довод, който би могъл да обезсили позицията на германските власти.

341. По същия начин, трябва да се подчертае, че самият факт, че LCA и CDA са били управлявани от едно и също лице в момента на откупуване на активите през януари 1998 г. и че след тази операция, CDA се явява на пазара като правопреемник на съвместното предприятие и на PA, не може да ни накара да направим заключение, че откупуването на активите на LCA е имало за цел да се заобиколи заповедта за възвръщане съдържаща се в член 2 от оспорваното решение. Тези елементи не са достатъчни, за да докажат, че CDA е действала с намерението да попречи на изпълнението на оспорваното решение.

342. Накрая, трябва да отхвърлим твърдението на Комисията, според което купуването в „en bloc” на активите на LCA не е било направено при отворена и прозрачна процедура и че някои конкуренти на LCA по този начин са били отстранени от придобиването на активи, с които въпросното дружество е извършило субсидирани дейности. В действителност, както в оспорваното решение, така и някои елементи от делото, а също така декларациите, които са били направени от Freistaat Thüringen и от CDA от време на заседанието от 5 май 2004 г. показват обратното, а именно, че откупуването на активите на LCA от CDA не е било извършено веднага, а е било предшествано от опити и то безуспешни да се продаде в цялост LCA на трети лица между които дружеството майка на присъединилата се страна ODS (вж., по-специално Решение Германия/Комисия, точка 176, точка 95).

343. Предвид упоменатото по-горе, трябва да се направи заключението, че Комисията не е установила съществуване на операция по заобикаляне на последствията на оспорваното решение, способно да създаде задължение за CDA да върне незаконните помощи дадени от общото предприятие и на неговите правоприемници.

344. Следователно, доколкото тя нарежда възвръщането на CDA и на LCA на помощите дадени на RBK, на общото предприятие, на PA и на CD Albrechts, оспорваното решение не отговаря на принципите, които регулират възвръщането на незаконни държавни помощи.

345. Сходно заключение се налага и от това, че член 2 от оспорваното решение нарежда възвръщането на помощта описана в член 1 от „всички други предприятия, на които активи и/или инфраструктура на RBK, на съвместното предприятие или на PA са били прехвърлени като по този начин последствията от упоменатото решение бъдат избегнати”. Трябва в действителност да констатираме, че разпространето на заповедта за възвръщане спрямо тези предприятия се мотивира по същия начин, по който разпространето на тази заповед спрямо CDA.

346. Предвид упоменатото по-горе този довод може да бъде приет.

347. Като се има предвид, че Съдът не би могъл да се постави на мястото на Комисията, нито на мястото на засегнатата държава-членка, по отношение на точното определяне на помощите, които последната трябва да си възвърне, член 2 от решението трябва да бъде отменен по отношение на целостта на заповедта за възвръщане, доколкото тя визира изброените в своя параграф 3 предприятия. От тук нататък, трябва да анулираме член 2 от оспорваното решение, доколкото той нарежда връщането на помощта описана в член 1 от упоменатото решение на дружествата CDA и LCA, а също така и на всички други дружества, на които активи или инфраструктура на дружеството RBK, на общото предприятие или на PA са били прехвърлени, като по този начин последствията от оспорваното решение ще бъдат избегнати.

348. При тези условия няма смисъл да се разглеждат другите доводи изтъквани от Freistaat Thüringen.

По съдебните разноски

349. По смисъла на 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, в съответствие с исканията на Freistaat Thüringen по-специално.

350. Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник, държавите-членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Федерална република Германия понася направените от нея съдебни разноски.

351. Съгласно член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник, Първоинстанционният съд може да осъди встъпила страна, различна от тези, отбелязани в член 87, параграф 4, първа и втора алинея да понесе собствените си разноски. Встъпилата страна ODS понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети разширен състав) реши:

1. Решение 2000/796/ЕО на Комисията, от 21 юни 2000 г. относно държавна помощ отпускана от Германия на CDA Compact Disc Albrechts GmbH (Thuringia) се отменя в следните пунктове:

– в член 1, параграф 1, тя включва като помощ дадена на дружествата R. E. Pilz GmbH & Co Beteiligungs KG, Pilz & Robotron GmbH & Co. Beteiligungs KG и Pilz Albrechts GmbH с цел построяване, експлоатация и консолидация на завода за CD в Albrecht (Thuringia), в размер на 54,7 милиона DEM като гаранция от Freistaat Bayern, сумата в размер на 3 милиона DEM като отказ от задължения, а също така сума в размер на 63,45 милиона DEM и сума в размер на 19,42 милиона DEM като субсидии и премии за инвестиции дадени от Freistaat Thüringen и Freistaat Bayern;

– в член 1, параграф 2, тя включва като помощ дадена за реконструкция на дружеството CDA Compact Disc Albrechts GmbH, сума в размер на 33 милиона DEM за придобиване дружествения капитал на PA/CD Albrechts и една сума в размер на 21,3 милиона DEM като облекчения под формата на лихви;

– в член 1, параграф 2, тя декларира, че покупната цена от 3 милиона DEM и кредита от 15 милиона DEM даден от LfA представлява помощ „предназначена за реструктуриране на дружеството CDA Compact Disc Albrechts GmbH“;

– в член 2, тя нарежда връщането на помощта описана в член 1 от дружествата CDA Datenträger Albrechts GmbH и LCA Logistik Center Albrechts GmbH, а също така и на другите предприятия, на които активите и/или инфраструктурата на дружествата R. E. Pilz GmbH & Co. Beteiligungs KG, Pilz & Robotron GmbH & Co. Beteiligungs KG или Pilz Albrechts GmbH са били прехвърлени, така че последствията от упоменатото решение ще бъдат избегнати.

2. Искът се отхвърля за допълнителните претенции.

3) Комисията ще понесе собствените си разноски, също така и Freistaat Thüringen. Федерална република Германия и ODS Optical Disc Service GmbH ще понесат собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 октомври 2005 година.

Подписи